1993 V. évfolyam

JÚLIUS – AUGUSZTUS 4. szám

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

DR. KOVÁCS GÁBOR:
REINKARNÁCIÓ VAGY FÖLTÁMADÁS?

DÁVID:
A DICSŐÍTŐ IMA FONTOSSÁGÁRÓL

WATCHMAN FELLOWSHIP:
A NEW AGE MEGÉRTÉSE

AZ EGYHÁZ TANÍTÁSÁBÓL

A LÉLEK, KI MEGGYŐZI A VILÁGOT A BŰNRŐL

Bűn, igazság, ítélet

Amikor Jézus az utolsó vacsora termében búcsúbeszéde során szól a Szentlélek eljöveteléről, melynek „ára" az Ő elmenetele: „Ha én elmegyek, elküldöm Őt néktek", akkor ezzel kapcsolatban menten hozzáfűzi: „Amikor eljön, *meggyőzi a világot a bűnről, az igazságról és az ítéletről.*" Az igazság Lelke, az a Közbenjáró, aki az ígéret szerint „tanít", „emlékeztet", aki „tanúságot tesz", aki „elvezet a teljes igazságra", a most idézett kijelentés szerint ugyanaz, aki „meggyőzi a világot a bűnről, az igazságról és az ítéletről."

Jelentősnek tűnik itt maga a *szövegösszefüggés*. A Szentlélekről szóló híradást Jézus összekapcsolja azokkal a szavaival, melyek a kereszt általi „elmeneteléről" szólnak, sőt hangsúlyozza ennek szükségességét: „Jobb néktek, ha elmegyek, mert ha nem megyek el, akkor nem jön el hozzátok a Vigasztaló."

Még fontosabb az *a magyarázat, melyet Jézus maga fűz* ehhez a három szóhoz: bűn, igazság, ítélet. Mert azt mondja: „...meggyőzi a világot a bűnről, az igazságról és az ítéletről. A bűnről, amiért nem hittek bennem. Az igazságról, hogy az Atyához megyek és többé nem láttok. Az ítéletről, mert a világ fejedelme ítélet alá esett." A bűnnek, az igazságnak és az ítéletnek Jézus elgondolásában *megvan a maga határozott értelmezése*, és ez különbözik e szavak jelentésétől, melyet olyan valaki tulajdonítana nekik, aki Jézus elgondolását nem ismeri. Ez az értelmezés utal arra, hogyan kell értenünk „a világ meggyőzését", melyet a Szentlélek végez el. Itt fontos az egyes szavak jelentése, de az a tény is, hogy Jézus ezeket egymással összefüggésben használja ugyanabban a mondatban.

A *bűn* ezen a helyen hitetlenséget jelent, melyet Jézus az „övéi" között tapasztalt Názáretben. Ez küldetésének tagadását jelenti, ami az embereket odáig juttatja, hogy halálra ítélik őt. Amikor Jézus ezzel kapcsolatban az *igazságot* említi, bizonyára azt a végérvényes igazságot tartja szem előtt, melyben majd az Atya részesíti őt a feltámadás dicsőségében és a mennybemenetelben: „Én az Atyához megyek." Az így értelmezett bűn és igazság összefüggésében az *ítélet* azt jelenti, hogy az igazság Lelke feltárja a világ bűnét, mely Jézust kereszthalálra ítélte. De Jézus nem azért jött a világba, hogy megítélje és kárhoztassa: *azért jött, hogy üdvözítse*. Ez a kijelentés „meggyőzi a bűnről és az igazságról", a világ üdvére és az emberek üdvösségére irányul. Pontosan ezt az igazságot látszik hangsúlyozni, hogy az *„ítélet"* csak a *„világ fejedelmére"*, a sátánra vonatkozik, aki kezdettől fogva a teremtés művét az üdvösség, az embereknek Istennel való szövetsége és egysége ellen fordítja: ő már kezdettől fogva „ítélet alá esett." Ha a közbenjáró Lélek fel akarja tárni a világnak ezt az ítéletet, ezt csak azért teszi,hogy Krisztus üdvözítő tevékenységét segítse.

Itt különösen ügyelnünk kell a Szentléleknek arra a feladatára, hogy „meggyőzze a világot a bűnről", de ugyanakkor figyelembe kell vennünk a teljes szöveget, amelyet Jézus az utolsó vacsora termében mondott. A Szentlélek, aki a Fiútól átvette a megváltás művét a világban, átvette azt a feladatot is, hogy „győzze meg a bűnről" - gyógyítás céljából. Ez a meggyőződés *állandó kapcsolatban van az igazsággal*, azaz az Istenben való végső üdvösséggel, hogy beteljesedjék az üdvrend, melynek középpontja a megfeszített és megdicsőült Krisztus. *Istennek ez az üdvözítő terve* bizonyos módon kivonja az embert az *ítélet* alól, a kárhozat alól, amellyel a sátánt, „ennek a világnak fejedelmét" sújtotta; ő az, ki bűne által „ennek a sötét világnak kormányzója" lett. Az ítélet ilyen beállítása tág teret nyit a bűn és az igazság megértéséhez. Miközben a Szentlélek, a háttérben Krisztus keresztjével, bemutatja az üdvrendben *a bűnt* (mondhatjuk „a megváltott bűnt"), értésünkre adja hogyan tartozik küldetéséhez annak a bűnnek feltárása, amelyet már öröktől fogva elítéltek (az „elítélt bűn").

Mindazok a szavak, melyeket az Üdvözítő szenvedésének előestéjén az utolsó vacsora termében mondott, *állandóan jelen vannak az Egyház életében*, főként azok, melyek a Szentlélekről, a Vigasztalóról, az igazság Lelkéről szóltak. Ezek minden nemzedéken át, minden korban, mindig új formában épülnek bele. Ami a mi korunkat illeti, ezt tette a II. Vatikáni zsinat egész tanításával, de különösen a *„Gaudium et spes" kezdetű lelkipásztori konstitúciójával*. Ennek az okmánynak számos helye igazolja, hogy a zsinat, az igazság Lelkétől megvilágosítva kitárult, és úgy értelmezte önmagát, hogy *letéteményese* mindazon kijelentéseknek és ígéreteknek, melyeket Jézus búcsúbeszédében adott az apostoloknak és az Egyháznak; főként azzal, amely szerint a Szentléleknek kell a világot meggyőznie arról, hogy mi „a bűn, az igazság és az ítélet."

Ez már ott megfogalmazódott, ahol a zsinat kifejti, mit ért *a világ* fogalmán. A zsinat: „Az emberek világát veszi tehát szemügyre, az emberek nagy családját, és azt a való életet mindenestől, amelyben az ember él; a világot vizsgálja, az emberiség történetének színpadát, ahol minden az ember szorgalmáról, kudarcairól és sikereiről beszél. Arra a világra tekint, amelyet a keresztények hite szerint szeretetből alkotott és tart fenn a Teremtő. *Világunk a bűn szolgaságába süllyedt ugyan, de onnan, a Gonosz hatalmát megtörve, kiszabadította a keresztre feszített és feltámadt Krisztus*, hogy Isten terve szerint átalakuljon és elérje teljességét." Erre a rövid összefoglalásra vonatkoztatva kell olvasnunk ennek a *lelkipásztori konstitúciónak minden részét, melyek a hit realizmusával* mutatják meg a bűn szituációját a jelen világban, és megpróbálják a bűn lényegét feltárni különböző szempontokból.

Amikor Jézus húsvét előestéjén a Szentlélekről úgy szólt, hogy ő fogja „a világot a bűnről meggyőzni", kijelentését a *legtágabb módon kell értelmeznünk*, mert az emberiség történetének minden bűnét összefogja. Ha Jézus mégis kijelenti, ennek a bűnnek az a lényege, hogy „nem hittek bennem", akkor csak azokra szorítkozik, akik az Emberfia messiási küldetését elvetették, és Őt kereszthalálra ítélték. De nyilvánvaló: a bűnnek ilyen *beszűkített* értelmezése, vagy történelmi szemlélete már csak azért is válik egyetemessé, mert *maga a megváltás is egyetemes*, melyet Jézus a kereszten szerzett. A megváltás misztériumának kinyilatkoztatása lehetővé teszi annak megértését, hogy *minden bűn*, melyet bárhol és bármely pillanatban elkövetnek - Krisztus keresztjéhez tartozik, így közvetett módon azoké is, akik „nem hittek benne", és ezért Jézus Krisztust kereszthalálra ítélték. Így értelmezve a dolgokat kell visszatérnünk a pünkösdi eseményekhez.

Dominum et Vivificantem

Címlapfotó: A bérmálás szentségében küldetést kap a bérmálkozó, mások üdvösségének szolgálatára

REINKARNÁCIÓ VAGY FÖLTÁMADÁS?

Terjed a reinkarnáció tana! - Nagy igazságtalanság volna - mondják a lélekvándorlás hívei -, ha csak ez az egy életünk volna, és ennyire egyenlőtlen esélyekkel indulnánk benne! Az egyik ember egészségesnek születik és kitűnő családi légkörben nevelkedik, a másik nyomorék lesz, vagy alkoholizmustól, veszekedésektől, válástól tönkretett család gyermeke... Hogyan adhatna nekünk az igazságos Isten ennyire különböző indulást, hacsak nem magunk érdemeltük azt ki előző életünk jó vagy rossz tetteivel?

Ha pogányok érvelnek így, érthető; hiszen istentávolságban élnek, a magukra hagyottságukban fájdalmasan érinti őket adottságaik egyenlőtlensége. Azt gondolják, saját erejükből kell kivergődniük az élet szenvedéseiből, meg akarják tehát magyarázni, miért van az egyik embernek több ereje, a másiknak kevesebb. De a keresztény, aki ismeri Istent, nem gondolkodik így. Tudja, hogy a létezés - még leghomályosabb, legveszendőbb formájában is - ajándék a teremtmény számára. Nem jár nekünk. A Teremtőt hálaadás illeti, amiért szabad tetszéséből úgy határozott, hogy megajándékoz bennünket az élettel, s a Vele való személyes közösség csodálatos lehetőségével. Meg vagyunk hívva egy olyan boldogságra, amelyben mostani életünk minden nyomorúságát végérvényesen magunk mögött hagyhatjuk. Sebeink megdicsőülnek, mint a föltámadt Jézus sebei. „Szem nem látta, fül nem hallotta, emberi szív föl nem fogta, amit Isten azoknak készített, akik őt szeretik" (1Kor 2,9). Ami pedig az esélyek egyenlőtlenségét illeti: „Aki sokat kapott, attól sokat követelnek, és akire sokat bíztak, attól annál többet kívánnak" (Lk 12,48). Az ítélet igazságos lesz. De nincs az a legszerényebb foka az Isten színről színre látásából fakadó örömnek, amely ne érne föl sokszorosan zarándok életünk minden fájdalmával.

A hindu reinkarnációs eszme behatolása a „keresztény" társadalomba azt sejteti, hogy sok „keresztény" a pogányokéhoz hasonló istentávolságban él, és kétségbeesett kíváncsisággal nyúl minden vallási pótszer után, amelyet a kommunikáció megnövekedett hatósugara folytán kultúránk lelki zűrzavara magába habzsol. Gyónó és áldozó katolikus lélekvándorlást kezdenek hirdetni; hittancsoportok résztvevői „tájékozódnak" az *Édesvíz* kiadó könyveiből; egyesek természetgyógyászattal kezdik, és rövidesen ott tartanak, hogy a kereszténységet a buddhizmus egyik ágának fogják föl; Justin Belitz atya föláll ferences habitusában, és kijelenti, hogy a túlvilágról nem tudunk semmi biztosat, csak hipotéziseink vannak, a tisztítótűz az egyik, a reinkarnáció a másik... Itt az ideje, hogy idézzük az evangélium figyelmeztetését: „Óvakodjatok a hamis prófétáktól! Báránybőrben jönnek hozzátok, de belül ragadozó farkasok" (Mt 7,15).

Jézusnak és Egyházának egyértelmű tanítása van az ember örök sorsáról. Az igazak *örök életre* jutnak, a gonoszok *örök büntetésre* (Mt 25,46). Mindkét állapot végleges és megváltoztathatatlan: „Köztünk és köztetek nagy szakadék tátong, hogy akik innét át akarnának menni hozzátok, ne tudjanak, se onnét ne tudjon hozzánk átjönni senki" (Lk 16,26). Jézus a bíró, az üdvösség és kárhozat mércéje. „Elérkezik az óra, amikor a sírokban mindnyájan meghallják az Isten Fia szavát, és előjönnek. Akik jót tettek, azért, hogy feltámadjanak az életre, akik gonoszat tettek, azért, hogy feltámadjanak a kárhozatra" (Jn 5,28-29). Végleges sorsunk eldől a személyes halállal. „Az ember számára az a rendelkezés, hogy egyszer haljon meg, és utána ítéletben legyen része" (Zsid 9,27). Ezért állandóan készen kell állnunk az ítéletre, nem halogathatjuk a megtérést. „Legyetek készen, mert az Emberfia abban az órában jön el, amelyikben nem is gondoljátok" (Mt 24,44). Az evangélium nem ad elméleti magyarázatot arra nézve, hogyan viszonyul egyéni halálunk az Úr második eljöveteléhez és az egyetemes ítélethez. A fundamentalista spekulációk önkényesen használják a Szentírás eszkhatologikus képanyagát, és jogosulatlan következtetéseket vonnak le. A Biblia szerint lényegében mindegy, hogy a földön érjük-e meg Krisztus második eljövetelét, vagy már előtte távozunk az élők sorából (1Kor 15,51-52; 1Tessz 4,15-17). Mindannyian Jézus Krisztus mértékével leszünk megmérve. „Mindnyájunknak meg kell ugyanis jelennünk Krisztus ítélőszéke előtt, hogy ki-ki megkapja, amit testi életében kiérdemelt, aszerint, hogy jót vagy gonoszat tett-e" (2Kor 5,10).

Ezek nem mellékes megjegyzések. Az evangélium lényegéhez tartozó igazságokról van szó. Amikor *Szent Jusztinosz*, a vértanú filozófus társaival Rusticus prefektus előtt állt (Róma, 165.), a prefektus azt kérdezte tőle:

- Ha megostoroztatlak, majd lefejeztetlek, azt hiszed, hogy a mennybe szállsz majd?
- Ha kiállom - felelte Jusztinosz -, kitartásom következtében remélem. Tudom ugyanis, hogy az erkölcsösen élőknek a világégésig megmarad ez az isteni adomány.
- Valóban azt gyanítod - kérdezte a bíró -, hogy oda felszállsz?
- Nem gyanítom, hanem tökéletesen meg vagyok győződve róla.

És szenvedett és meghalt Jézusért (Ókeresztény írók VII. *Vértanúakták és szenvedéstörténetek*. Szent István Társulat, Budapest, 1984. 37.o.). A keresztényeknek ez a hite hódította meg Európát! Mi értelme lett volna ennek a hősiességnek, ha nem az, hogy az örök élet és örök

kárhozat választútján az élet választását jelenti? Az Egyház döntőnek tartotta és dogmaként mondotta ki, hogy az igazak, akik már nem szorulnak tisztulásra, *Isten színe látására* jutnak, a halálos bűnben meghaltak pedig *örök kárhozatra* (DS 1000-1002).

A megszentelő kegyelem állapotában meghalt, de még tisztulásra szoruló ember sorsáról a Szentírásban legszemléletesebben 1Kor 3,15 beszél: „Maga ugyan megmenekül, de csak mintegy tűz által." Tisztává kell válnia Isten szeretetének emésztő tüzében, hogy alkalmassá legyen az Istennel való végleges, bensőséges szeretetközösségre, az örök üdvösségre. Ennek a fájdalmas tisztulásnak szükségességét fogalmazza meg a *purgatórium* tana, amely szintén dogma (DS 1304). Nem hipotézis tehát, mint Justin Belitz állítja, hanem olyan igazság, amelyet a hívő katolikus magától a Szentlélektől származónak, biztosnak és kötelezőnek fogad el.

Talán nem szükséges bővebben bizonygatni, hogy a keresztény eszkhatológiának ezek a tételei messzemenően összeférhetetlenek a reinkarnáció tanával. A keresztény hit szerint az embernek egy élete van, amely örök beteljesüléshez vezet. Ebben az egyetlen életben kell meghoznunk döntésünket Isten mellett vagy ellene, mert a döntés a halállal visszavonhatatlanná válik. Akármilyen gyöngék vagyunk, üdvösségünk biztosítható, ha magunk is akarjuk, hiszen Isten túláradó kegyelmének ajándéka hozzáférhető számunkra. A reinkarnáció-hit szerint sok életünk van, és egyikben sem kell visszavonhatatlan döntéseket hoznunk, mert mindegyik után jöhet egy következő. A jézusi igazság fényében ez nyilvánvalóan *tévtan*.

De a lélekvándorlás eszméje *antropológiailag* is tarthatatlan. A test és lélek között nem olyan átmeneti, esetleges egység van, hogy a lélek egyszerűen átlibbenhetne egy másik testbe! (Még egy másik ember cipőjét se tudom viselni; hogy tudnék használni egy másik lábat, idegrendszert, agyvelőt?) A test és lélek viszonyát a Biblia szoros egységben szemléli, és ezt az egységet az Egyház - az arisztotelészi filozófia szótárából merítve, de a kinyilatkoztatás tartalmára építve - úgy fogalmazza meg: a lélek önmagánál fogva és lényegileg a test „formája", vagyis meghatározó tényezője (DS 902). Egy emberi test azért „ennek az embernek a teste", mert „ennek az embernek a lelke" határozta meg *ezzé* a testté. Lehetetlen, hogy ugyanez a lélek egy másik emberi testet, emberi életet is meghatározzon, amely nincs is tudatfolytonosságban a mostani emberrel! A test és lélek egysége szerves. (Annyira szerves, hogy a fundamentalista körökben elterjedt megkülönböztetés emberi *pszükhé* és *pneuma*, „lélek" és „szellem", mint az emberi lény *konstitutív elemei* között szintén nem tartható. A Biblia nem az ember metafizikai komponenseit írja le, amikor pszükhéről és pneumáról beszél, hanem az emberben működő *dinamizmusokat*.) Az ember az a lény, amelyben a szellemi és anyagi valóság találkozik, és közös létezőként, „összetett szubsztanciaként" áll fenn. Ha ezt a szerves egységet megbontjuk, az ember meghal. Igaz, a lélek halhatatlan („Ne féljetek azoktól, akik a testet megölik, a lelket azonban nem tudják megölni": Mt 10,28); de ez nem jelenti azt, hogy azonosságának megőrzésével átköltözhet egy *másik* testbe. Ha az ember anyagi valósága helyreáll, az nem reinkarnáció, hanem az ember *egyetlen* testének föltámadása.

Mi, akik Jézus Krisztusban élünk, a föltámadásban hiszünk: abban, hogy az ember testi-lelki valósága megtalálja beteljesedését a megdicsőült Úrban. A mindenség nagy átalakulása Jézus föltámadásával már megkezdődött. Az új teremtés a lélekből, az ember szellemi világából indul ki, de kiterjed a testre is. A karizmatikus jelenségek éppen ezt fejezik ki: Isten országában az emberi egzisztencia anyagi dimenziója is megújul. Az anyag másodlagos, de nem mellőzhető; a test hozzátartozik az emberhez. Az Apostoli Hitvallás vallja a *test föltámadását*. Ebben a hitben nincs helye reinkarnációs elképzeléseknek. Jézus Krisztus mostani testi-lelki valóságunkban váltott meg, és ebből kiindulva teljesít be minket. Nem szállunk testből testbe, mint a pillangó virágról virágra; jelenlegi lényünket alkotja újra a föltámadt Jézus Lelke.

A reinkarnáció állítólagos kísérleti bizonyítékai semmit nem bizonyítanak. Regressziós hipnózissal előhozhatók a tudatalattiból olyan emlékek, amelyek nincsenek jelen a tudatban; de nem kísérleti tény, hanem *a kísérleti alanynak önkényesen szuggerált előfeltevés*, hogy ezek egy előző élet emlékei. Ha nem az egyén elfelejtett észleléseiről vagy agyműködésének szabad asszociációiról van szó, még mindig lehet a Jung-féle *kollektív tudattalanra* gondolni (bár jómagam ebben is kételkedem). Ha életünk újraszületések sorozata volna, akkor vagy mindenkinek emlékeznie kellene előző életére, vagy pedig értelmetlen volna a reinkarnáció, hiszen mindig az előző tapasztalatok nélkül kellene indulnunk, s olyan bűnökért bűnhődnénk, amelyekről nem is tudjuk, hogy elkövettük őket.

Rosszhiszeműség nélkül aligha lehet a Biblia által említett „vízből és Lélekből" történő újjászületést (Jn 3,3.5.7) összekeverni a reinkarnációs újjászületéssel; nyilvánvalóan a keresztségről van szó. Az is hallatlanul mesterkélt gondolat, hogy amikor Jézus azt mondja Keresztelő Jánosról: „Ő Illés, akinek el kell jönnie" (Mt 11,14), Jánost Illés próféta reinkarnációjának jelenti ki! Az a Jézus, aki egyszeri életünk sürgető eszkhatologikus felelősségét hangoztatta szívbemarkolóan, nem taníthatott egyúttal reinkarnációt; a lélekvándorlás eszméje teljesen idegen a bibliai gondolkodástól. Jézus kijelentésének az az értelme, hogy Malakiás próféta jövendölése Illés visszatéréséről (Mal 3,23-24) nem szószerint értendő, hanem János (Illés-formátumú) alakjában teljesedett be.

Ugyan kinek áll érdekében, hogy megpróbálja elhitetni velünk: ráérünk megtérni, mostani életünk után lesz még sok további alkalmunk a tökéletesedésre, nincsen örök kárhozat? Valakinek, aki „hazug és a hazugság atyja" (Jn 8,44). A *New Age* névre hallgató okkult hátterű vallási szinkretizmus, amely a reinkarnáció eszméjének fő terjesztője a nyugati kultúrában, nem bocsánatos bűne vagy gyermekbetegsége a kereszténységnek, hanem *halálos fenyegetés* annak leglényegére nézve. Jézust a nagy tanítók *egyikének* állítja be (gyökeres relativizmus), erkölcsi korlátokat nem ismer, szivárványszínű optimizmusa mosolyogva itatja a mérget a „pozitív gondolkodás", a „holisztikus gyógymódok" és a „tolerancia" aranyozott poharaiból. „Álkrisztusok és álpróféták lépnek fel, jeleket és csodákat művelnek, hogy ha lehet, még a választottakat is félrevezessék. Vigyázzatok, mindent előre megmondtam nektek" (Mk 13,22-23).

Vigyázzunk tehát! Aki Jézushoz hűséges akar maradni, ne lépjen be az okkultizmus határterületeire! Az agykontrollban, jógában stb. kétségtelenül van egy semleges zóna, amely önmagában még nem bűnös, és elvben jóra is használható. De lépjünk kissé hátra, és figyeljük távlatból a jelenség *egészét*, abban a szellemi-lelki összefüggésben, amelybe tartozik. Gondoljunk ApCsel 16,16-18-ra, ahol Pál kiűz egy jós szellemet egy rabszolganőből, pedig az nem kiabált egyebet, mint ezt: „Ezek az emberek a fölséges Isten szolgái, s az üdvösség útját hirdetik nektek!" Ebben már csak nincs semmi rossz - de rossz az okkult jelenség maga, és Pál nem kegyelmez a léleknek. „A sátán is a világosság angyalának tetteti magát" (2Kor 11,14). Ne hagyjuk magunkat félrevezetni! Inkább legyünk ezen a téren túl óvatosak, mint vigyázatlanok. Ne gyógyíttassuk magunkat okkultizmusra emlékeztető módszerekkel, ne dolgozzunk olyan vállalatnál, amely a New Age-re emlékeztető filozófiát terjeszt, és ne imádkozzunk olyan technikával, amelyet katolikus templomba járó, de a reinkarnációban hívő ember dolgozott ki. A gyilkos szellemiség több fronton támad. *Világméretű hatalomátvételi kísérletnek vagyunk tanúi, amely az Antikrisztus uralmát készíti elő.* A „tervet" Alice Bailey teozófusnő jegyezte le, spiritiszta médiumként, automatikus írással. A „terv" tudatos végrehajtásának előrehaladott stádiumában vagyunk - ideje, hogy megragadjuk a Lélek kardját.

A reinkarnáció-tan és a New Age egyéb elemei mögött a sötétség hatalma működik. Az ókori gnosztikusok (a New Age-re ijesztően hasonlító jelenség) között föllépett az *ofiták*, kígyóimádók szektája is, amely a Teremtőt elutasította és a paradicsomi kígyót tisztelte... A sátán imádtatni akarja magát. A reinkarnáció-hívő Müller Péter szerint a kereszt vízszintes ága nem más, mint a Mózestől odaerősített kígyó (Szám 21,8-9), s ez a kígyó *a paradicsomi kígyóval azonos*. Íme, a XX. század ofitizmusa!

A mi keresztünk vízszintes ágain Jézus Krisztus tárja ölelésre a karját. Jézus él, mert föltámadt; ő széttiporja a kígyó fejét (Ter 3,15). Föltámadásában részesülnek, akik benne hisznek.

A reinkarnáció a sátán hazugsága. A föltámadás Isten igazsága.

Nem mindegy, melyikben hiszünk!

Kovács Gábor

AZ ÚR EZT ÜZENI:

„Eljövök, hamarosan eljövök, hogy kinyilvánítsam hatalmamat, dicsőségemet és igazságomat. Hamarosan eljövök, hogy kinyilvánítsam magamat nektek. Fel akarlak használni benneteket abban, hogy megismertessem magamat. Másokat is fel fogok használni ebben a munkában, de titeket is akarlak ebben a küldetésben részesíteni. Legyetek olyanok, mint az őrök a vár fokán: várjatok rám, keressetek engem, figyeljetek rám.

Eljövök... vegyétek észre a jeleket!

Eljövök, mutassátok meg az utat hozzám mindenkinek. Amikor majd kinyilvánítom magamat hatalomban, mondjátok az embereknek: az Úr az, aki eljött igazsággal és irgalommal hozzánk!"

Ann Shields
Gaming, 1993. május

TANÚSÁGTÉTEL

— Megölelném az egész világot! —

És megvakultak
Hiú szemeim. Meghalt ifjúságom,
De Őt, a fényest, nagyszerűt,
Mindörökre látom.

(Ady Endre)

A dátumra pontosan emlékszem, nem is fogom elfelejteni soha többet, tudom. 1992. november 22-én, az elsőáldozásomon történt. (22 éves szakmunkás vagyok.) Hitetlen voltam, mint Tamás apostol, majd elém állt Jézus és azt mondta nekem is, mint Tamásnak egykoron: „Nyújtsd ide az ujjadat és nézd kezemet! Nyújtsd ki a kezedet és tedd oldalamba! S ne légy hitetlen, hanem hívő!" Éreztem, hogy ezen a napon valami történni fog. Azt nem tudtam, hogy jó vagy rossz, de éreztem, hogy valaminek történnie kell.

Készültem én a magam módján az áldozásra, átolvastam az evangélium idetartozó részeit, az utolsó vacsorát, de nem éreztem azt, hogy jelentene számomra valamit. Kétségek között vergődtem, de mikor megszólalt a mise kezdetét jelző csengő, már nem fordulhattam vissza. Mintha a csengettyűk is köszöntek volna, csilingelő hangjukon üdvözöltek. Addig csak jöttek, jöttek a kísértések: mit fognak szólni a haverok, hogy templomba járs; mit keresnél te ott, menj inkább discóba; sörözgess inkább, hajkurászd a nőket tovább, jobb lesz neked máshol, stb...

De az Úr nem engedte el a kezem! Ott állt mellettem és bátorított. Osztálytársamat kértem meg, hogy jöjjön el velem, mert „profi" misére járó volt, piaristákhoz járt gimnáziumba, és egész családja jó katolikus, szeretetreméltó emberek. Őt figyeltem a szemem sarkából, hogy mikor mit csinál, mikor fog letérdelni, Ő volt a súgó.

Próbáltam a gondolattal megbarátkozni, hogy Jézus Testét fogom magamhoz venni a szentostyában, de az idegességem nagyobb volt annál, mint hogy a mise „forgatagában" ezt igazán átgondolhattam volna nyugodt, tiszta szívvel. Nem tartottam méltónak magam, hogy itt legyek. Az életgyónásomból sok minden kimaradt és nehezen hittem el, hogy bűneim igazából bocsánatot nyertek. Erre csak sokkal később jöttem rá, bár ez nem jó kifejezés, mert inkább rádöbbentem, amikor gyónás alatt, visszagondolva egy régi bűnömre valóban nem éreztem a lelkemben azt a keserű fájdalmat, amit okozott annyi éven át. S csak most világosodott meg, hogy mindaz, amit a mise alatt éreztem - idegesség, a külsőségekre figyelés - a sátán legaljasabb kísértése volt. De amikor elhangzottak az átváltoztatás szavai, végtelen csend és nyugalom vett körül. Nem figyeltem akkor már arra, hogy állni kell-e, vagy térdelni, csak imádkoztam. Imádkoztam az Úrhoz, hogy fogadjon el engem ilyen idétlennek, hitetlennek, kétkedőnek és segítsen nekem, hogy megnyugodjon a lelkem. Meghallgatott. Olyan nyugalmat éreztem akkor, mint még soha azelőtt. Valóban olyan volt, mintha kitisztult volna a fejem, semmi másra nem tudtam gondolni, csak arra, hogy „Ez az én testem, mely értetek adatik."

Átéreztem, hogy „Nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj", és nekem akkor tényleg meggyógyult a lelkem.

Meggyógyultak a sebek, melyek szüleim válásakor keletkeztek, begyógyultak az apa nélküli serdülőkor sebei, az összes rossz haver által, a lopások, kocsifeltörések és pokolsötét éjszakák félelmei által okozott sebek, melyeket úgy kellett végigcsinálni, hogy egész bensőm tiltakozott. Mert az eddig barátságos haverok, akikhez a magány elől menekültem, egyik pillanatról a másikra fenyegető, sötét alakokká váltak, akik elsodorták az olyanfajta 16-17 éves kamaszokat, mint én is voltam, a bűn vermébe. Begyógyultak a katonaság okozta törések és zúzódások, a megalázások és megaláztatások sebei. Átéreztem minden bűnöm súlyát és átéreztem Megváltóm szenvedéseit, melyeket miattam elszenvedett és némán tűrt. És próbáltam felfogni, de nem tudtam azt a végtelen szeretetet, amellyel minket eláraszt és bűneinket elfelejtve arra méltat bennünket, hogy szent testével táplál minket. Könnyes szemmel és remegő térddel álltam a Szentostya előtt, hang nem jött ki a számon, csak suttogtam az „Ámen"-t.

S mikor hozzáértem az ostyához, mintha villám sújtott volna: térdeim megrogytak, szinte vonszoltam magam a sarokba. „Erős" voltam, vagy inkább büszke és visszafojtottam sírásomat. Nem lett volna „illő" dolog az osztálytársam előtt sírni. Magamban persze bőgtem, mint egy gyermek, de vigyáztam, nehogy látszódjon rajtam. Úgy éreztem, mintha Jézus állna felettem és a kezét rám téve szólna hozzám, mint egykor Tamáshoz.

Életemben először éreztem magam végtelenül boldognak! Nem olyan volt ez a boldogság, mint amilyet az emberektől kaphattam, ez végtelen boldogság volt, mintha soha el nem múlhatna! Nem volt hasonlítható a kábítós cigi okozta „boldogság"-hoz, vagy a házibuli boldogságához. Ez az Istentől kapott végtelen boldogság. Miközben térdelve röpködtem az angyalkákkal, a sátán gondolom a „haját" tépte; sebaj, nincs többé dolgom vele! A misének vége volt, indulni kellett.

És ahogy mentünk kifelé, megláttam keresztanyámat, aki csak késve ért a misére, ezért nem találkoz-

tunk. Amit sikerült elrejtenem az osztálytársam előtt, azt nem sikerült elrejtenem az előtt az asszony előtt, aki a fejemet tartotta a keresztelőmedence fölé és vállalta keresztény életem irányítását és vezetését. Ahogy ránéztem, láttam a szemében az aggódó szeretetet és a megkönnyebbülést, hogy megkésve bár, de eljutottam ide. Kérdezni akart valamit, gondolom azt, hogy éreztem-e valamit, de meglátta a szememben a könnyeket és elharapta a szavakat. Egy pillanatig álltunk egymással szemben, majd előtört belőlem a zokogás. Ott álltunk összeborulva, zokogva. Mindketten éreztük Jézus szeretetét és azt a ránk áradó erőt, mely Jézus pillantásából sugárzott, ahogy ránk tekintett.

S nem figyeltem senkire, csak bőgtem, bőgtem és végtelenül boldog voltam!

Köszönöm Jézus, hogy ilyen közel jöttél hozzám, hogy megértetted és átalakítottad lelkemet és az egész életemet. Adj erőt kérlek, hogy megmaradjak mindenkor a Te szeretetedben, soha el ne szakadjak Tőled, a gonosz bárhogy is ezt akarja. Légy velem mindenkor, ha a sátán kísértései üldöznek és légy velem boldogságomban is. Erősíts meg gyengeségemben. Segíts, hogy elmondhassam az embereknek azt, amit Tőled kaptam és hogy elmondhassam, hogy csak Te tudod az embert kiszakítani a bűn kötelékeiből és Te hozhatsz szabadulást minden embernek. Köszönöm, Jézus, az új életet, amit Tőled kaptam, köszönöm, hogy velem vagy mindenkor és hogy soha, de soha nem hagysz el. Áldj meg kérlek minden embert és add, hogy mindenki Hozzád találjon.

Nagyon szeretlek Jézusom!

Balog Tamás
szakmunkás

TANÚSÁGTÉTEL

— Kiáradt rám a Szentlélek bölcsessége! —

Magamról annyit, hogy filozófia szakon végeztem el az egyetemet. Több évig tanítottam középiskolában és főiskolán. Egy nehéz vesebetegség miatt most betegállományban vagyok. Nem akartam, hogy az idő kihasználatlanul teljen, ezért elhatároztam, hogy elvégzek egy angol nyelvtanfolyamot és egy Szentlélek-szemináriumot.

A Lélekszeminárium elvégzése közben és utána meglepő dolgok történtek velem!

A nyelvtanfolyamon, ahová járok, a következőket éltem át. Egy helyettesítés során a tanár azt a kérdést tette fel angolul: Mi a legfontosabb az ember életében? Erre én azt válaszoltam, hogy Isten! Ezután nagy beszélgetés kezdődött és vígabb kérdések vetődtek fel ezzel kapcsolatban! Megkérdeztük egymást (a szokásos „ki hisz és miért?" után), hogy hol található meg Isten? Voltak, akik azt mondták, az emberek gondolatvilágában vagy a templomokban. Én azt válaszoltam, hogy szerintem Isten mindenben benne van: a fában, a fűben, valamennyiünkben, még abban is, aki nem hiszi, hogy ez így van. Ezután sokan nekem támadtak és kérdezték, hogy mivel bizonyítom állításomat?! Erre eszembe jutott egy hasonlat, amit előbbi állításom alátámasztására szántam: benne van-e a szoborban a szobrász? Majd további érveket is hoztam állításom megerősítésére. Társaim váratlanul elhallgattak és igazat adtak. Isten az emberek jóakaratában is ott van. Ezután a tanár a következőt kérdezte: Mi a szép? Erre nekem megint Isten jutott eszembe és azt válaszoltam, hogy szép, ami tökéletesen jó.

Óra végén a tanár - aki helyettesíteni volt nálunk - azt mondta, hogy ilyen csoportja még nem volt, ahol nemcsak nyelvet tanulni jöttek, de még szép gondolataik is vannak! Nagyon megelégedve ment el tőlünk!

A következő alkalommal is átéltem egy kis csodát egy másik tanárral (szintén angol órán). Első ízben történt, hogy hosszabb újságcikket hozott tanárom, hogy együtt olvassuk és fordítsuk. Olvasás közben ő angolul megmagyarázta a szavakat, azután kérdéseket tett fel, ellenőrizve, hogy megértettük-e a szöveget. Én csak a legvégén számítottam, hogy sorra kerülök. (A korábbi gyenge szerepléseimre emlékezve.)

Végül mégiscsak felszólított és a szövegolvasás után megkaptam a magam kérdéseit, amikre válaszoltam is. A cikk kapcsán egymásután jöttek lényegbevágó kérdéseim és így lendületes beszélgetés alakult ki köztünk. (Az én angol tudásomtól szokatlan és nem várt dolognak számított az ilyen fokú aktivitás.) Óra végén a tanár azt mondta, hogy teljesen meg van lepve, mert nem várta tőlem, hogy ezeket a dolgokat én tudni fogom.

Végül ismét angol órán történt: tanárnőnk, aki egy hosszabb betegség után tért vissza, magnókazettáról a szöveghallgatást ill. megértést gyakoroltatta velünk. Ezt ellenőrző kérdések alapján kellett megválaszolni. Először azt gondoltam, hogy csak véletlen, hogy az egész csoportból éppen az én válaszom volt a helyes. Régi rossz

válaszaimra gondolva, azt hittem nem jót mondok. De aztán többször is felszólított a tanárnő (talán ő is meg akart győződni, hogy nem csak véletlenül fogott ki nálam egy helyes választ). Válaszaim nagy része helyes volt.

Mindezt azért írtam le, mert ami velem történt az angol órákon (több héten keresztül), biztosan nem a több tanulásnak, a nagyobb szorgalomnak volt köszönhető, hiszen a Lélek-szeminárium végzése közben sokkal kevesebb időt és munkát fordítottam a nyelvtanulásra. A változás olyan mérvű volt, hogy másokkal együtt én magam is csodálkozom. A többiek valószínű, hogy egyáltalán nem tudják minek, kinek tulajdonítsák a történteket. Én sem tulajdonítom saját magamnak, sem a körülmények véletlen összetalálkozásának, hanem csakis annak, hogy mindez a változás a szeminárium végzése közben kezdődött el. Én mindezt a Szentléleknek és az Ő kegyelmi ajándékának tulajdonítom.

Még a szeminárium idején történtek a következők is. Mivel már hetek óta nem vettem kezembe a gitáromat, meglepődtem, hogy egymás után jöttek a szívembe a dalok és kb. egy fél tucat éneket „kaptam" az Úrtól. Korábban is előfordult, hogy kaptam énekeket, de most annyi „jött", amennyi eddig életem folyamán összesen nem volt.

És legvégül, ez alatt az idő alatt tapasztaltam, éltem át Istent úgy mint, aki nélkül nem lehetséges, hogy az ember valódi emberségét felfedezhesse és kibontakoztathassa. Most először fogalmazódott meg bennem Isten mint olyan, aki a tiszta emberséget jelenti számomra. Valahol olvastam pár sort, ami ide illik: „az embernek lehetetlen Istenné lennie emberi erővel, de emberré lennie is csak isteni erővel lehetséges."

Az Úrnak hálás vagyok, amiért elvégezhettem ezt a szemináriumot, mert Önélküle ez nem lett volna lehetséges!

Szőcs Anna
filozófia tanárnő

TANULJUNK KUDARCAINKBÓL

Visszatekintve, látom az összes csodálatos dolgot, amit az Úr tett a karizmatikus megújulás során. Tudom azonban, hogy sokan közülünk még többet várnak. Azt gondoltuk, hogy a megújulásból származó kegyelem olyan nyilvánvaló lesz, hogy mindenki buzgó várakozással fogja a kezét kinyújtani érte, ahogy mi is tettük. De nem ez történt. Néha Isten nem cselekedett, amikor biztosak voltunk benne, hogy fog. Máskor mi követtünk el hibákat; hittel cselekedtünk olyan dolgokat, ami úgy tűnik helytelen volt. Az az igazság, hogy sok kudarc és csalódás ért mindannyiunkat. Hogyan kell ezeket kezelnünk? Hogyan lehetünk abban biztosak, hogy nem vagyunk a múlt kudarcai iránt érzett bűntudat foglyai, amikor hiányzik a bátorság és bizalom, hogy új dolgokba fogjunk, félve az újabb balsikerektől? Lehetséges, hogy balsikereinkből megújulás és új élet származik?

Beteljesületlen elvárások

Nemrég egy ismert vezető arról beszélt, hogy mit látott utazása során. Igen, óriási dolgok történtek, amelyekért hálásnak kell lenni. Sok kereszténynek kellett azonban fájdalmasan szembenézni olyan helyzetekkel, amikor azt gondolták, hogy Isten cselekedni fog, de ez nem történt meg. Ahogy beszélt, felismertem saját életemben is a be nem teljesült elvárásokat, csalódásokat, kudarcokat és csüggedéseket. Azokra a szituációkra gondoltam, amikor olyan nagy volt a hitem és olyan kevés eredmény lett. Emlékszem a próbatételek és tesztek idejére, amely gyakran gyengeséget és sikertelenséget hozott. Tényleg rossz dolog a kudarc? - tettem fel a kérdést. Azokra az emberekre gondoltam, akikben megbíztam és akikről kiderült, hogy ők is csak emberek.

Visszaemlékeztem a növekvő reményekre, melyek később lelohadtak majd kihunytak. Bizonyára sokunk azonosulni tud a két tanítvánnyal, akik Jézusról beszélgettek az Emmauszba vezető úton - „Mi viszont azt reméltük, hogy ő fogja..." (Lk 24,21) De a valóságban reményeink gyakran nem válnak valóra. Miért? - tettem fel a kérdést magamnak. Az 1Péter 1,4-re gondoltam „...élő reménységre szült újjá minket: arra a romolhatatlan, szeplőtelen, hervadhatatlan örökségre, amely számotokra van fenntartva a mennyben." Hogy fogjuk mindezt megörökölni? Hitünk által. (1Péter 1,2) Tehát ha hit által fogom megörökölni, akkor a kudarcok sértetlenül kell, hogy hagyják Istenbe vetett hitemet.

Te kicsinyhitű - miért kételkedtél?

Péternek volt hite - de őt is érték kudarcok. Jézus és Péter vízenjárásának történetét (Mt 14,22-23) csodálatra méltónak tartom. Tudjuk, hogy a tenger erősen hullámzott az ellenszélben, mikor Jézus a bárka felé ment a vízen. „Uram, ha te vagy, parancsold meg, hogy hozzád

menjek a vízen." Ilyen körülmények között Péter kérése impulzívnak mondható, de ugyanakkor bátor is. A válasz egyszerű „Jöjj!" szavához híven, Péter kilép a bárka viszonylagos biztonságából a háborgó tengerre. Észreveszi, hogy egyszeriben azt teszi, amire Jézus kérte. De amint megérzi a szél erejét és rájön az egész helyzet képtelenségére, süllyedni kezd. „Uram, ments meg!" És az ő Ura rögtön megmentésére siet, visszasegítve őt a bárkába. Jézus összes megjegyzése egy csaknem tréfának tekinthető enyhe dorgálás volt: „Te kicsinyhitű, miért kételkedtél?" Tudom, hogy Jézus mit akart ezzel mondani? Talán Péter nem eléggé bizonyította hitét azzal, hogy kilépett a háborgó tengerre? Hogyan érthetném meg ezt a mozzanatot?

A kudarc veszélytelen

Meg kell tanulnom a leckét, amit Péter megtanult: lehetséges olyankor is engedelmeskedni az Úrnak, amikor arra kér, hogy tegyünk meg valamit, ami emberileg lehetetlen. A kudarc is veszélytelen, ha az Úrhoz fordulok és bizalommal kérem, hogy mentsen meg. „Uram, ments meg!" - egy fuldokló kiáltása. Abból, ahogy Jézus segítségére sietett és megragadta őt, Péter tudta, hogy gyengesége nem volt hatással az Úr iránt érzett szeretetére és törődésére. Veszélytelen a kudarc, mert biztonságos dolog Istenben bízni, aki mélyen és személyesen szeret minket. Nem szabad minden sikertelenségre és gyengeségre mentséget keresni - megbánásra és változtatásra van szükség. De mindenekelőtt minden körülmények között teljes bizalommal kell hinni Istenben. Ezt mutatta meg Jézus Péternek. Fontos, hogy ne töltsünk el órákat kudarcaink okainak elemzésével. Az Úrra kell szegeznünk újból tekintetünket és hittel, bizalommal válaszolnunk kell újabb parancsára. Sikertelenségem oka többnyire az Úrba vetett bizalom gyengesége - nem pedig az erőfeszítés, elkötelezettség vagy bátorság hiánya. Sosem szabad félni a kudarcoktól. Nem fáj az, ha átadom a dolgot az Úrnak. Ezt a leckét Nehémiás már megtanulta, mikor szembenézett a látszólag lehetetlen feladattal, hogy Jeruzsálem falait újjáépítse. Istenbe vetette bizalmát - nem pedig magában, a saját bölcsességében és ügyességében bízott.

A kudarc megvalósuláshoz vezet

Ha Istent akarom szolgálni, meg kell tanulnom, hogy minden forrásom Őbenne ered. Saját erőmből semmit nem tudok tenni. Ez az új élet kezdete. Jézus ezt így fejezi ki: „Ha a búzaszem nem esik a földbe és el nem hal, egyedül marad; de ha elhal, sok termést hoz" (Jn 12,24). Pál ezt a gondolatot másképp fogalmazza meg: „Krisztussal keresztre vagyok feszítve. Élek ugyan, de nem én, hanem Krisztus él bennem. Amennyiben most testben élek, Isten fiának hitében élek, aki szeretett engem s önmagát adta értem" (Gal 2,20). Isten kegyelme és ereje hatékonyabban kezdhet működni bennem, ha nem a saját hozzáértésemben és hatékonyságomban bízom, hanem észreveszem, hogy hozzá kell fordulnom. Péter komoly árat fizetve tanulta ezt meg - a teljes kudarc árán, mikor még azt is letagadta, hogy ismerte Urát. De a feltámadt Jézus megkereste megtört tanítványát (Lk 24,34). Nem tudjuk milyen párbeszéd játszódott le köztük, csak azt tudjuk, hogy Péter észrevette, hogy az Úr még mindig szereti és megbocsátást nyert. Néhány nappal később Jézus nyilvánosan is megerősíti beléhelyezett bizalmát a „legeltesd bárányaimat" megbizatással. Jézus nem emlékeztette Pétert bukására - csupán gyengéden ragaszkodott ahhoz, hogy nyilvánosan hangot adjon elkötelezettségének. Ha Isten velünk van, nincs szükségünk más egyébre, mert Ő elég. Péterhez hasonlóan ezt az igazságot mi is a saját kárunkon tanuljuk meg. Azt is meg kell azonban tanulnunk, hogyan könnyíthetjük meg mások kudarcélményét. Úgy kell reagálnunk mások sikertelenségeire, ahogy Jézus tette ezt velünk. A kudarc nem tesz minket alkalmatlanná Isten szolgálatára, sőt gyakran egy fontos lépés Isten rólunk alkotott elképzelésének beteljesítéséhez.

A Szentlélek ereje

Péternek még valamire szüksége volt - a Szentlélek erejére. Urába vetett új, bizakodó hite volt az a szikla, amelyre Jézus az egyházát fel tudta építeni. A kudarcokból és gyengeségekből eredő hitet legtöbbünk jól ismeri. Pünkösd fogja azonban befejezni az „új Péter" megteremtését. Ugyanez történik velünk is. Ha szoros kapcsolatban állunk az Úrral, tudatában vagyunk gyengeségeinknek, de eltelünk az Úr Szentlelkével és egyedül az Ő erejére hagyatkozunk, akkor a mi életünkben is megmutatkozik az élő Isten jelenléte és ereje. A sikertelenségekből új hitélet keletkezhet, amelyet a Szentlélekben élünk meg. De ehhez elsősorban el kell ismernünk korábbi kudarcainkat. Csak ezután léphetünk tovább.

Charles Whitehead
ICCRO Newsletter

Adjatok hálát az Úrnak, dicsérjétek a nevét,
hirdessétek tetteit a népek között.
Énekeljetek, zenéljetek előtte,
beszéljetek csodatetteiről.

A NEW AGE MEGÉRTÉSE

Sokaknak a New Age mozgalomról Shirley MacLaine, kristályok, közvetítők és általánosságban különösön bizarr gondolatok, ill. emberek jutnak az eszébe.

A valóságban azonban egy jelenleg zajló drámai átalakulásnak vagyunk a tanúi, egy olyan mozgalomnak, mely jelentős mértékben áthatotta a kultúra minden területét: az oktatást, a lélektant, a gazdasági életet, a fizikát, az orvostudományt, a művészetet, a sportot, a szórakozást, a politikát, az üzleti és közösségi életet, de még az egyházat is.

Egyszer valaki azt mondta, hogy „viselkedésünk vagy cselekedeteink az elképzelés virágai". A Biblia azt mondja, hogy „az ember olyan, ahogyan a szívében gondolkodik" (Péld 23,7). A New Age mozgalom egy filozófia vagy világnézet; a valóság és élet meghatározásának egy módja. Ez az ember természetére, az anyagi és nem anyagi természetű világegyetemre, Isten és ezek összessége közötti bensőséges kapcsolatra vonatkozó meghatározás módja.

A New Age filozófia a mindenség természetére és kapcsolatára vonatkozó zsidó-keresztény világnézettel szemben idegen és ellenséges. Ezért ennek hite és gyakorlatba való átültetése mind egyénileg, mind pedig közösségileg nézve csak a halálba vezethet.

A New Age filozófia alapvetően a hinduizmus, a buddhizmus és a nyugati materializmus egyfajta szintézise. Ilyen nevek formájában él a köztudatban, mint keleti miszticizmus, új gondolat, magasabb tudatállapot, okkultizmus vagy az emberi lehetőség mozgalom.

Népszerűsége és kihívása Krisztus ügye számára igen nagy mérvű. A kereszténveknek tehát egyénileg is és kollektíven is nagyon óvatosaknak és tájékozottaknak kell lenniük.

Dr. Norman Geisler kijelentette a „Napjaink hamis istenei" (False Gods of our Times) c. könyv előszavában: „Már csaknem 30 éve keresztény vagyok és a teológia és apologetika professzora, és meg vagyok győződve arról, hogy az ateizmus és a panteizmus (New Age) együttes fenyegetései jelentik a legnagyobb veszélyt a mai amerikai keresztények számára."

A New Age a választékok egész sorát kínálja az útkeresőknek. Olyan ez a mozgalom, mint egy kávéház, amelynek több bejárata van, és többféle házi specialitást ajánl egy szellemi éhségben szenvedő világ számára, amely a világi humanizmuson vagy a kereszténység torzult és vérszegény megnyilvánulásain vegetál.

Ez a sokszínűség ugyanúgy magában foglalja a túlzottan vallásos megnyilvánulásokat: Unity, Christian Science, Hare Krishna, mint a megjelenésükben világi jellegűeket: EST (A Fórum), az élet forrás (Lifespring), a Silva-féle agykontroll, a tudatalatti küszöb átlépésére tanító kazetták, az emberi lehetőségek határait kiterjesztő tréning és néhány stressz-csökkentő program.

Amit 20 évvel ezelőtt csak egy különc és bizarr dolgokat művelő, peremre szorult, Tarot kártyákat olvasó és szeánszokat tartó csoportnak tartottak, napjainkban már beépült az általánosan elfogadott kultúra áramába, sőt még a kormányhivatalok üléstermeibe is.

Ezen mozgalom igényessé válása Marilyn Ferguson, a New Age alapkönyvének számító, „The Aquarian Conspiracy" (Az Aquarian-i összeesküvés) c. könyvének Max Lerner által írt előszavából is kitűnik, „...a tudás forradalmát éljük, s ez az áttörés jeleit mutatja, amennyiben az emberi tudományok kutatói egymástól függetlenül egybegyűlő vonalakként közös célok felé mozdulnak; elvetik a kozmoszra és a saját magukra vonatkozó tradícionális modelleket, a természet természetére és az emberi jellem természetére vonatkozó modelleket, és újak felé törnek; hogy ezeket tovább ösztönözték az alábbi területeken újabban elért eredmények: agyfélteke kutatások, molekuláris biológia, biokémia, a genetikus kód, primatológia és etnológia, bioválaszok és a megváltozott tudatállapotok, az orvostudomány és pszichoterápia, a nyelv szerkezetéről és a lényeg természetéről való ismeretek, a vezetés és hatalom természetére és a nép és nemzetek kormányzására vonatkozó ismeretek" (12 old.).

Ha nem tapasztalunk egy ilyen radikális és látványos világnézeti eltolódást, akkor miért van az, hogy egy nemrégiben végzett nemzeti közvélemény-kutatás alapján csaknem harmincmillió amerikai hisz a reinkarnációban (Russel Chandler: A New Age megértése, 20 old.)? Egy másik statisztika azt mutatta, hogy hatvan millióan hitték (az amerikai népesség egynegyede), hogy a reinkarnáció egy világosan elkülöníthető lehetőség (The New Age Rate/New Age Őrület, szerk. Karen Hoyt, 19. old.)

A Gallup közvéleménykutatások, SRI International kutatások, a Chicago Egyetem és az Észak Illionis Egyetem kutatói az alábbi megdöbbentő statisztikai eredményekre jutottak: az Egyesült Államok lakosságának 14%-a hisz a szellem-médiumokban, több mint 10 millióan aktív gyakorlói a keleti misztikának (1978), az amerikaiak 67%-a rendszeresen olvassa a horoszkópját, 36%-a hiszi, hogy az asztrológia tudományos, 1978 és 1984 között az iskolás gyermekek között 40%-ról 59%-ra emelkedett az asztrológiában hívők aránya. A médiumok alkalmanként ezres nagyságrendű tömegeket vonzanak magukhoz fejenként 300-1500$-ért; a New Age kiadó évi egymilliárd dolláros üzlet, Shirley MacLaine 8 millió példányszámban adta el sorozatát és Linda Go-

odman, asztrológus 7 millió példányban a „Linda Goodmans Sun Sign's"-át. Az amerikaiak több mint évi száz millió dollárt költenek kristályokra (Chandler, op. cit., 130-133. old.) Ez csak a jéghegynek a csúcsa, de jól mutatja azt, ami a 80-as években történt.

Bizonyos, hogy a New Age (Új Kor) nem új. Neve abból a hiedelemből származik, hogy a Föld egy új asztrológiai periódusba, az Aquariuszi (Vízöntő) Korszak hajnalába lép. Így egy teljesen új életbe, egy egyéni és világméretű boldogságba és békébe való evolúciós ugrás küszöbén állunk.

Amerikában az alapok a letétele Emanuel Swedenborg (1688-1772) nevéhez fűződik, majd olyan angolszász transzcendentalistákon keresztül, mint Thoreau, a korai 1800-as években pedig Emerson illetve a Spiritualizmust, a New Thought/Új Gondolatot és a Teozófia bevezetését ismertté tevő Madame Helena Blavatsky (1831-1891) növelték hírnevét. Ebben a légkörben növekedtek fel szervezett egyházaik, mint a Keresztény Tudomány (Christian Science) és ennek leányai a Keresztény Egység Iskolája (Unity School of Christianity) és a Vallásos Tudomány (Religious Science). Részletesebb információkat találsz: The New Age Rage, 22-25. old.

A hatvanas évek, miközben a tradícionális értékeket és intézményeket megkérdőjelezték, a keleti miszticizmus újjáéledésének voltak tanúi: Zen, Carlos, Castanada, a Beatles együttes és a Transzcendentális Meditáció, a jóga és Timothy Leary az LSD-vel, mind népszerű utakká váltak az új idők elégedetlenségének és kétségbeesettségének megválaszolásában (Ibid, 27. old). Shirley MacLaine önéletrajzi sorozatai és televíziós mini-sorozatai csak olajat öntöttek a tűzre - a már jócskán lángoló tűzre.

Miért olyan megtévesztően csábító, széles módon elterjedt és romboló a New Age? A New Age alapvető hittan-tételei pontosan ugyanazon kísértéseket hordozzák magukban, amelyeket a sátán használt fel kezdetben az emberiség romboló hatású bukásának és további elidegenedésének kieszközlésére. A kísértés vonzó az ember eredeti természete számára.

Ezt a 1Móz 3,1-7 mutatja be. Először arra figyelmeztetett Isten, hogy a Sátán messze ravaszabb, mint bárki más. Az Újszövetség pedig arra emlékeztet minket, hogy elfedései és megtévesztései által még a „világosság angyalaként" is képes magát bemutatni (2Kor 11,14).

A sátán úgy közelítette meg Évát, hogy finoman megkérdőjelezte Isten karakterét, jóságát, jóindulatát és bölcs vezetését (3,1) és kétségbevonta Isten Igéjének érvényességét (3,1-4). A sátán több mai teológián és egyházban továbbra is használja ezt a módszert, amellyel a liberális egyházak nyilvánvaló halálát okozta. A sátán harmadik húzása az volt, hogy kijelentette: nincs halál, nincs következménye a bűnnek vagy az engedetlenségnek (3,4). Majd végezetül hozzátette: ha Éva vesz ebből a rejtett és titkos bölcsességből (gnoszticizmus), akkor az ember olyan lesz, mint Isten (3,5).

Más szavakkal kifejezve, a sátán támadja Isten számunkra tett kinyilatkoztatásának és velünk való kapcsolatának lényegét. A sátán el akarja pusztítani a hit természetét, az ember teljes függőségét az Örök Istentől, aki az Út, az Igazság, az Élet. Ehelyett rászedi az embert, hogy elhiggye, nincs szüksége Istenre, hanem ő maga mondhatja: „Isten vagyok én, Isten székébe ülök" (Ezekiel 28,2).

A New Age követői az elkötelezettség és megértés különböző szintjein vannak. Következésképpen lehetséges, hogy a keresztény hitigazságok és keleti elképzelések következetlen összevegyítése útján próbálják magukat kifejezni. Néhányan még el is utasíthatják a New Age-t, miközben maguk gyakorolják azt, annak néhány megtévesztő és elkendőzött megnyilvánulása miatt.

Sok keresztény családból származó ember úgy kerülhet be a New Age-be, hogy az adott csoport vagy irodalom olyan bibliai kifejezéseket használ, mint Isten, Jézus, Krisztus, Szellem, meditáció (a magyar fordításban: gondolkodás, elmélkedés), stb. és még a Bibliát is idézhetik. Ez jellemző hamisítás. Tipikus példái ennek azok a keresztények, akik az „Egység" nevű szekta „Napi Ige" (Daily Word) c. kiadványait és a médiumok által közölt „A csodák kurzusa" (A Course in Miracles) kiadványt tanulmányozzák.

A New Age alapvető posztulátuma a monizmus-panteizmus, ami annak a hite, hogy a valóságnak egy lényege van. Eszerint nem létezik egy személyes, transzcendentális természetű lény, aki a Teremtő Isten. Minden, amit gyakran Istennek neveznek, személytelen vagy el nem különíthető energia vagy erő. Isten minden és minden Isten. A hinduizmusban ezt úgy fejezik ki, hogy „Atman Brahman" és „Brahman Atman".

Ennek az a következménye, hogy nincsenek valódi különbségek, nem válik el élesen egymástól a jó és a rossz, férfi és nő, ember és egyéb teremtmény, véges és végtelen, stb. között. Ezek a nyilvánvaló megkülönböztetések csak illúziók (a hinduizmus illúziója: maya). Mivel az ember Isten, ő teremti meg saját valóságát és ezzel abszolúttá teszi a relativizmust. Nem léteznek erkölcsi abszolútumok. Mivel az ember Isten és az „ÉN" határoz meg mindent, ami történik, nincsenek áldozatok és az ember korlátlan lehetőségekkel rendelkezik. Ez a nézet nemcsak hogy táptalajt teremt az anarchia és az apátia számára, hanem feleslegessé teszi az Üdvözítő létezését, mivel nem létezik semmilyen etikai (bűn) vagy metafizikai elszakítottság Istentől.

A guruk, csoportok és terápiák ezreinek mindegyike osztozik ezen működésbeli előfeltételezésekben. Ami a különböző csoportokat egymástól megkülönbözteti, az az általuk tanított szellemi technológia vagy módszer, melynek segítségével átsegítik az embert tudatállapotá-

nak jelenlegi állapotából a legmagasabb Isten-Én tudatállapotba.

Ezt a végtelen tudatállapotot sok mindennek nevezik, ami a csoporttól függ: Istentudat, önmegvalósítás, kozmikus tudat, magasabb én, megvilágosodás, én vagyok (Vagyok, aki vagyok, ami Isten neve), Brahman, Nirvána, sőt még Krisztus tudat is. (a New Age hiedelme szerint Jézus egy ember, aki reinkarnációk sorozatán keresztül mesterré emelkedett fel. A megvilágosodottság állapotát „Krisztus" állapotnak nevezik és mi mindnyájan veleszületett, elidegeníthetetlen módon „a Krisztus" vagyunk.)

Sok csoportos, ún. „Emberi lehetőségek" szemináriumon és néhány állami iskolai tananyag keretein belül hasonlóképpen progresszív relaxációs (meditációs) és vezetett szemléltető technikákat alkalmaznak, melyeket New Age működési előfeltételezésekkel kapcsolnak össze, a határtalan képesség, a kevesebb stressz és a megnövekedett kreativitás igéreteivel egyetemben.

A legtöbb csoportban általában ezen állapot eléréséhez a következő lépések közül alkalmaznak néhányat: megváltozott tudatállapotok (különböző meditációs módok), reinkarnáció, jóga, szellemekkel való érintkezés, az asztrális síkon levő lemezekből vett új „kinyilatkozások", stb. A tényt, hogy a New Age az igazi szellemiség (spiritualitás) hamis utánzása, Doug Groothuis jól összefoglalta a Kultuszok konfrontációja (Confronting the Cults) c. könyvében:

1. Evolúciós optimizmus - hamis királyság.
2. Monizmus - hamis kozmosz.
3. Panteizmus - hamis Isten és emberiség.
4. A tudat átalakulása - hamis megértés.
5. Saját valóságunk megteremtése - hamis erkölcsiség.
6. Korlátlan emberi lehetőségek - hamis csodák.
7. Szellemekkel való érintkezés - hamis kinyilatkoztatás.
8. Felülről való Mesterek - hamis angyalok.
9. Vallásos szinkretizmus - hamis vallás.
10. Reinkarnáció - hamis evangélium.

Sokat írnak manapság a New Age mozgalomról, melyekben keresztény elemzést és választ ajánlanak. Ezek közül némelyek jók, némelyek kevésbé jók. Vannak azonban olyan összeesküvésről szóló elméletek, melyeket egy különleges világvége nézőponttal kapcsolnak össze és inkább a szenzáció hajhászást, a spekulációt, a félelmet és a paranoiát (üldöztetés-téveszme) segítik elő, mintsem a megmásíthatatlan tények megismerését.

A tisztánlátás most életfontosságú a szülők, nagyszülők és keresztények számára. Eddig soha nem tapasztalt mértékben láthatjuk az utolsó idők jeleinek elterjedését (Máté 24,3-5; 11,23-25; Jel 17,1-13; 2Tessz 2,3-12; 1Tim 4,1; 2Tim 4,3-4).

Képeseknek kell lennünk arra, hogy világosan kimutassuk a különbségeket a kereszténység és a keleti misztika között, hogy a New Age-hívő megértse, hogy választania kell és hogy nem moshatja össze a megkülönböztető jegyeket.

Tisztánlátásra és ítélőképességre van szükségünk ahhoz, hogy szétválasszuk a búzát a pelyvától. Ezenkívül szükséges, hogy ténylegesen megértsük és gyakoroljuk Krisztusban levő fennhatóságunkat, a szellemi hadviselést és a tanítványságot egy átfogó világnézettel egyetemben azért, hogy visszafordítsuk ezt a mozgalmat és meglássuk azt, hogy tömegek találják meg az életet az igazi Jézus Krisztusban.

Watchman Fellowship

HA NAGY VÁGYAT ÉRZÜNK UTÁNA...

A hegyi beszédben így szól hozzánk Jézus: „Boldogok, akik éhezik és szomjazzák az igazságot, mert majd eltelnek vele" (Mt 5,6). Ez az éhezése és szomjazása Isten akaratának, hogy minél előbb beköszöntsön az Ő országa, az Ő uralma közöttünk - erre gondol Jézus, amikor az igazságosságról beszél - ezt az éhségünket és szomjuságunkat fogja kielégíteni. Ezt ígéri nekünk az Úr. Éhezni és szomjazni azt jelenti, hogy égő vágyat, soha nem szűnő kívánságot érezni azután, hogy az Ő akarata legyen meg, hogy az Ő országa jöjjön el. Ez azonban ismét nem jelent mást, mint hogy az Ő Lelke uralkodjék, hogy az Ő Lelke, az Isten Lelke - és ne a miénk - legyen a meghatározó mindennapi életünkben. Itt most egy nagyon fontos egzisztenciális kérdést szegezek neked: Valóban akarod ezt? Készen vagy arra, hogy az Ő Lelke - és nem a tied -, hogy az Ő akarata - és nem a tied - érvényesüljön? Készen vagy arra, hogy ezt az elhatározásodat életed valamennyi kérdésére következetesen alkalmazd? Készen vagy arra, hogy a számodra kellemetlen helyzetekben is Isten Lelke - és ne a tied - mellett dönts? Készen vagy arra, hogy mindig alárendeld magadat és minden mást Isten Lelkének? Akár alkalmasnak tűnik neked, akár nem?

(Részlet Georg Popp „Aki elveszi szorongásainkat" című könyvéből, amely júliusban jelenik meg.)

A DICSŐÍTŐ IMA FONTOSSÁGÁRÓL

A dicsőítés a Biblia szerint a mennyország nyelve! Egyike azoknak a kevés dolgoknak, melyeket már itt a földön megismerhetünk és amelyeket abban a nagyszerű életben, ott a mennyben gyakorolhatunk. Amikor a Biblián keresztül a mennybe lépünk, dicsőítő imával találkozunk. Hangsúlyozni szeretném, hogy a dicséret nem függ attól, hogy mit érzünk. A dicséret attól függ, hogy ki az Isten. Isten nem változik meg, Ő ugyanaz, aki volt, aki van és aki lesz. Mindig hűséges, bölcs, tökéletes, hatalmas, gondoskodó, szerető szívű. Egyszóval mindig érdemes arra, hogy Őt dicsőítsük. „Mielőtt a hegyek születtek, mielőtt a föld és a világ létrejött, öröktől fogva mindörökké vagy Te, ó Isten." Olvashatjuk a 90. zsoltárban. A zsoltárokat olvasva, nyilvánvaló, hogy Dávid megértette, hogy mit jelent a dicséret.

Az *első ok*, amiért imádnunk kell Istent, mert Ő maga mondja, hogy dicsérjetek engem. „Énekeljetek új éneket az Úrnak, énekelj az Úrnak, te egész föld." „Ismerjétek el az Úrnak, dicsőségét és erejét" (96. zsolt 1. és 7.). Nagyon sok bátorítás és ösztönzés van a zsoltárokban a dicséretre. „Jöjjetek, örvendezzünk az Úr előtt, ujjongjunk szabadító kősziklánk előtt. Menjünk eléje hálaadással, ujjongjunk előtte énekszóval" (95. és 96. zsolt). Nagyon sokszor olvashatjuk a Bibliában ezt a kifejezést, hogy énekeljetek új éneket az Úrnak. Néha azt gondoltam, hogy Isten nem érzi jól magát, ha mindig ugyanazt énekeljük. Isten vágyódik a kreatív ima után, amiben benne van a mi lelkünk. Erre való, hogy imádjuk és dicsérjük Istent. A Biblia azt írja, hogy imádjuk kitárt karokkal, tapssal és úgy dicsérjük Őt. Isten jelenlétében éljünk, imádjuk - kiáltva - Istent, ...örömötökben kiáltsatok ...nevetéssel legyen tele a szátok, amikor dicséritek az Urat. Amikor a Szentlélekkel beteltünk, közülünk többen nevettek. Úgy érzem Isten nagyon elégedett, akkor amikor látja, hogy mi neki örülünk. Én is így vagyok, amikor látom, hogy a fiam örül nekem, akkor én is örülök. Sokszor elfelejtjük, hogy Istennek „érzelmei" vannak. A Teremtés könyvében 6,6 olvashatjuk „megbánta az Úr, hogy embert alkotott a földön és megszomorodott szívében", mert látta, hogy mennyire elhatalmasodott a gonoszság a földön. Amikor Isten a mi világunkra letekint, úgy gondolom, szintén megvan a kellő oka, hogy bánattal legyen tele a szíve. A mi örömünk Isten békéjét idézi elő. Isten szinte „felhevül", amikor mi dicsérjük Őt. Annyira „felhevül", hogy meggyógyítja az embert. Mi, Isten népe, igazán boldogok lehetünk, hogy örömet szerezhetünk neki. A dicsőítő ima több, mint az ének. A futball meccsen is tapsolnak, énekelnek, de az teljesen más, mint Istent dicsérni. Megvan az a nagy lehetőségünk és okunk, hogy dicsérjük Istent, mert Ő a legcsodálatosabb az egész univerzumban. Nem kell félni, hogy túllendülünk egy érzelmes állapotba. A Biblia írja, hogy Dávid táncolt a frigyszekrény előtt. Minél jobban magunkat kifejezve (kreatív módon) kell imádkoznunk. Egy alkalommal, mikor Londonban evangelizációs úton voltunk, a nyílt utcán táncolva imádtuk az Urat. Úgy éreztük, hogy az egész utca légköre megváltozott, mert az Úr jelenlétét érzékelték az emberek.

Teljes lényünkkel beszéljünk Istenről és Istenhez. Kezünket fölemeljük, hangosan beszélünk, de miért marad kihasználatlan a többi testrészünk? A Római levél 12,1-ben olvashatjuk „Adjátok testeteket élő, szent, Istennek tetsző áldozatul." Úgy érzem tehát, hogy lábunkat, kezünket is használni kell, hogy imádjuk az Urat. A nyelvimát azért adta a Szentlélek, mert kifogytunk a szavakból és nem tudtuk eléggé dicsérni. Testünket is azért kaptuk, hogy azzal még többet kifejezzünk Isten felé. Az imádság a fő oka annak, hogy teremtve vagyunk. A Biblia írja, hogy azért lettünk teremtve, hogy Istent dicsérjük. „Szeretetből eleve arra rendelt..., hogy magasztaljuk fölséges kegyelmét." (Ef 1,6) „Eleve elrendeltettünk..., hogy dicsőségének magasztalására legyünk" (Ef 1,11). Ha itt a földön nem érezzük át Isten dicséretét, akkor a mennyben sem fogjuk átérezni, ott ahol mindig Istent fogjuk dicsérni. Izajás 6,3-ban olvashatjuk „Szent, szent, szent a Seregek Ura, dicsősége betölti az egész földet."

A dicséret hihetetlenül erős volt, annyira, hogy „megremegtek a küszöbök eresztékei és a templom megtelt füsttel." Az angyalok mindent „beleadtak".

Ezer évvel később a Jelenések könyvében ugyanezekkel a versekkel találkozunk. Jelenések 4,8 „Éjjel, nappal szüntelenül kiáltották: Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten, aki volt, aki van és aki eljövendő." És ha még ez sem lenne elég, akkor vegyük hozzá a Jelenések 5,11-et „Sok angyal szavát hallottam... számuk meghaladta az ezerszer ezret és a tízezerszer tízezret. Harsány hangon kiáltották: Méltó a Bárány, akit megöltek, hogy övé legyen a hatalom, a gazdagság, a bölcsesség, az erő, a tisztelet, a dicsőség és az áldás." Miután János apostol látta ezt a képet az angyalokról, körülnézett és akkor látott egy hatalmas sereget, amelyet „meg sem lehetett számlálni, minden nemzetből, törzsből, népből és nyelvből." Akik nagy szóval hangosan dicsőítették az Istent.

A megváltást az Úrnak köszönhetjük, Benne van a teremtés teljessége, minden, ami a tenger mélyén, a levegőben, a hegyekben van, az mind az Ő nevét dicséri. Ő mindeneknek az Ura. Ahogy a 98. zsoltár 7. versében olvashatjuk „Zúgjon a tenger a bennelevőkkel, a földkerekség és a rajtalakók, tapsoljanak a folyamok, a hegyek mind ujjongjanak az Úr előtt." A teremtés úgy el van telve a dicsérettel, hogy szinte a hegyek ugrálnak és a folyók tapsolnak. „Mitől ugráltok hegyek úgy, mint a

kosok és ti halmok, mint a kisbárányok? Rendülj meg föld az Úr arcától." (Zsolt 114, 6-7) A dicséret nagyon fontos a Bibliában. Sajnos nagyon keveset beszélünk róla, pedig kellene.

Hogyan és mikor dicsérjük az Urat? Isten dicsérete sose szűnik meg, mindig folyik, állandóan. Nemcsak akkor kell tennünk, amikor úgy érezzük, hogy olyan hangulatban vagyunk, mert akkor nagyon ritkán dicsérhetnénk az Urat. Ne várjunk az érzelmekre, mert pont a dicsőítésben fog Isten felé fordulni minden belső történésünk. Gyakran mondja a Biblia, az imádság *áldozat*. Nekünk tehát az imádást kell választani, mert ez az, amit Isten akar. Az egész Ószövetségben a templom Isten imádásának a helye. Próbáljuk a templom képét magunk elé állítani, ami segít abban, hogy fokozatosan eljussunk a dicsőítéshez. A Biblia azt írja, hogy úgy lépjünk be a templom ajtaján, hogy hálát adunk. A templomnak van egy előcsarnoka. Úgy lépjél be, hogy megköszönöd és felajánlod magadat. A hálaadás a dicsőítés kezdete. Hálát adunk azért, amit Isten tett velünk. Hálát adunk az időért, az életért, egészségért, örömökért, barátokért. „Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten, Ő alkotott minket az övéi vagyunk. *Menjetek be kapuin* hálaénekekkel, udvaraiba dicsérettel. Adjatok hálát neki, áldjátok nevét." (Zsolt 100., 3-4) Belépve az udvarba, a hálaadás átfordul dicsőítésbe. Amint észrevesszük, hogy mit tett Isten velünk és bennünk, akkor észrevesszük azt is, hogy milyen nagy Ő valójában: igazságos, jóságos, hűséges, irgalmas. A dicsőítés az Istenről való beszéd. Amikor kezdjük imádni Istent, az Ő tulajdonságairól beszélünk. *A második lépés*, hogy hogyan imádjuk az Istent. A templom képére vonatkoztatva, belépünk a szentek szentjébe. Jézus megnyitotta az utat előttünk a szentek szentjébe. (A függöny kettéhasadt, Mt 27,51) A szentek szentje tulajdonképpen az, ahol mi szemtől-szembe találkozhatunk Istennel. Ez a kinyilatkoztatás helye. Ez a hely, ahol Isten beszél hozzánk és ahol mi elcsendesedünk, mert nekünk már egy szavunk se lehet. Ha imádjuk az Urat, nyelveken, béke száll ránk, csodálatos béke száll ránk és belsőleg megnyugszunk. Néha úgy érzem, hogy megszűnik minden körülöttem. Teljes csend van bennem Isten jelenlétében, szememet egyedül Őrá vetem. Ilyenkor jöhet egy prófécia, mert Isten ilyenkor szól. Néha ilyenkor megvigasztal, vagy üzenetet ad. Amikor Istent imádod, ez egy igazi adoráció, egy intim beszélgetés, mert elmondod az Úrnak, hogy mennyire szereted Őt. Ennek nincs határa, hogy milyen hosszan lehet az ember Isten előtt. Addig lehetsz, ameddig akarod. Istent jobban érdekli, hogy milyen vele a kapcsolatunk, mint bármi más a világon. Így vagyok én is a fiammal. Számomra nem az a legnagyobb öröm, amikor csinál nekem valamit, hanem az, amikor hozzám rohan, átölel engem és azt mondja, hogy szeret. Nekünk is fontos, hogy Istenről legyen egy igazi Atyaképünk és ne csak mint Úrról és Királyról gondolkodjunk róla. Ezt segíti elő az imádás. Amikor az imádásban kinyilatkoztatást kapunk, akkor igazi képet kapunk az Atyáról. *Az ima sokszor fegyver*, valamiféle küzdelemben. A krónikák második könyvében a 20. részben olvashatunk Jozafát győzelméről. Az ammoniták elől el akartak futni a választott nép fiai, de az Úr ezt üzente, hogy az énekesek „a hadba keltek élén szent díszben magasztalják Őt e szavakkal: dicsérjétek az Urat, mert irgalma örökkévaló." (2,21) Ha szembe kerülünk egy nagy problémával, mi is gyakran pánikba esünk. Jozafát így imádkozott: „Urunk, atyáink Istene, te vagy az Isten a mennyben, és te vagy a népek összes királyságának uralkodója. A te kezedben olyan erő és hatalom van, hogy annak senki sem tud ellenállni." (20,6) A 20,3-ban olvashatjuk, hogy Jozafát félelmében nem futott el, hanem az Úrhoz fordult és böjtöt hirdetett a népnek. Az Úr ezt üzente (15. vers), „Ne féljetek, mert nem nektek kell harcolnotok, hanem az Istennek." Majd a 17. versben olvashatjuk „Csak álljatok oda és maradjatok veszteg, akkor meg fogjátok látni, hogyan segít meg az Úr benneteket." 21. versben „dicsérjétek az Urat!" 22.-ben pedig már a győzelemről hallunk „Mihelyt felhangzott a dicsőítő és magasztaló ének... egymás ellen fordultak és vereséget szenvedtek." Nem volt semmi fegyverük, csak az énekeseket küldték az ellenségre. Ez nagyon szokatlan taktika volt. A világ szemében egyenesen őrültség. De mivel az Úr ezt mondta, hogy tegyék, hát megtették. Mivel engedelmeskedtek, a csatát megnyerték. Több ilyen példát is találhatunk az Ószövetségben. Amikor a pusztai vándorlás után az ígéret földjére jöttek, Jerikót kellett bevenni. Mikor hétszer körüljárták a várost és dicsérték az Urat, a falak leomlottak. Gedeon 300 emberrel ment az ellenséges ezrekre és dicsérte az Urat. Az imának nagy ereje van és nagy hatalma. Ugyanígy van ma is. Ha mi az imádságot választjuk a közösségben, vagy egyedül, nagy pusztítást vihetünk végbe a sátán országában. Ha mi itt Budapesten imádkozunk, akkor megnyithatjuk az utat Isten számára, hogy azt tegye, amit akar. Mi Isten munkásai vagyunk, Ő hívott meg minket arra, hogy együtt dolgozzunk vele. Istennek nagyon sok terve van és többféle szándéka a világgal és keresi azt az embert (férfit vagy nőt), aki egyetért vele, aki imádja Őt és olyat akar tenni, amit Ő szeretne. Így értettem meg az imában, hogy mi az Isten akarata. Amikor egy ember örököl valamit, illetve örökül hagy valamit, két aláírás kell, hogy érvényes legyen. Isten várja, hogy aláírjuk az örökséget, hogy azt tehesse, amit Ő akar. Isten csak azt kívánja tőlünk, ami lehetséges, a lehetetlen dolgokat Ő kezeli. Gondoljunk az ötezer ember táplálására, a tanítványok nem tudták elképzelni, hogy a néhány halból és kenyérből hogyan tápláljanak olyan sok embert. De odavitték az Úr elé, engedelmeskedtek neki és megtapasztalták, hogy megszaporodtak a halak és a kenyerek. Isten egészen közeli, intim kapcsolatot szeretne velünk. Töltsünk olyan sok időt vele, amennyit csak tudunk...

Dávid

RIPORT A GYÓGYÍTÓ-SZEMINÁRIUMRÓL

Anya! Mit foglal magába a gyógyító-szeminárium? Itt valóban meg lehet gyógyulni, ahogy az elnevezésből gondolná az ember?

A szeminárium célja gyógyítani tanulni és gyógyulni! Itt valóban történnek gyógyulások! Természetesen ne gondoljon azonnal a szélsőséges esetekre! Sok embernél a gyógyulás ott kezdődik, hogy a béna fölkel a tolószékből, a vak látni kezd. Én először Istenre irányítom az emberek figyelmét és lelkük állapotára. Mert a betegség az első bűnnel kezdődött. Ért engem? A betegség végső soron nem fizikai okra, hanem szellemi-lelki okra vezethető vissza. (A modern orvostudomány egyre inkább teret ad ennek a szemléletnek.) Tehát a gyógyítást nem a tünetek megszüntetésével kell kezdeni, hanem megkeresni a lelki tényezőt, és megváltoztatni az ember magatartását. Mondok egy példát: valakit gyermekkorától elutasítottak a szülei vagy a tanárai. Az elutasítás miatt föllépheznek különféle allergiás, asztmatikus betegségek. Ezeket lehet kezelni, az illető munkaképes lesz. De mivel a kiváltó szellemi-lelki ok nem változott, illetve nem gyógyult meg, így a betegség is megmarad. Ezért kell megkeresni a kiváltó okokat. A szeminárium azzal foglalkozik, hogy az ember megtanulja elfogadni önmagát, környezetét, családi körülményeit, engedje szívébe Isten irgalmát, hogy meggyógyuljon benne a kicsinyhitűség, önmegvetés, csalódottság - és újra felszabadult, boldog egyéniség legyen. Mivel a szeminárium a Szentlélekben való megújulás talaján született, így gyakran kérjük imában a Szentlélek útmutatását. Gyakran előfordul, hogy az egymásért való imában teljesen ismeretlen emberek konkrét dolgokat kérnek Istentől társuk részére. Az ima végén sokszor elhangzik a kérdés: hát ezt meg honnét tudod? Ez mosolyra indítja az imádkozót és felfelé mutat, jelezve, hogy az Úrtól kapta.

Milyen eszközökkel történik a gyógyítás?

Azokkal, amelyekről már említést tettem: az élő hittel, imádsággal és az evangéliumnak a mi életünkre vonatkoztatásával. A karizmatikus megújulás nagy érdeme, hogy megeleveníti a hitet. Szinte kihívásként hat, amikor szembetalálkozik az ember ezzel a kérdéssel: hiszed-e azt, amit mondasz? Pl. hiszed, hogy az Isten szeret? Jó - akkor most ebben a pillanatban kérd szabadon fogalmazva, hogy ez az isteni szeretet járja át a szívedet! Vagy: hiszed, hogy Isten gondot visel rád? Jó - akkor most add át neki keserűségeidet, mondd ki hangosan, ami fáj, és hidd el, hogy Isten meghallgat és elveszi azt, amit neki adsz. Vagy: hiszed azt, hogy Isten tud gyógyítani, hogy ugyanolyan irgalmas ma is, mint Jézus idejében? Jó - akkor kérd az Ő gyógyító kegyelmét, hangosan, most, mások jelenlétében.

Ugye érzi, milyen nagy kockázat ez? Milyen nagy kihívás. De végül is az egész hit valójában kockázat. Ahogyan Pál mondja: „Hinni a nem láthatót." Ezt mondják úgy, hogy fejesugrás a sötétbe. Jelenvalónak fogadom el Isten kegyelmének titokzatos működését. Ha valaki nem mer kockáztatni, akkor megmarad a kicsinyhitűségben vagy ami még rosszabb, a hitetlenségben. Péter apostolnak is bátorságra volt szüksége, amikor először mondta ki az utcán, mások előtt: „Jézus nevében kelj föl."

A szeminárium indítást ad a szentségek gyakori vételére is. Mert hiszen, ahogy említettem, az ember testi-lelki elesettségének ősforrása a bűn. A bűn következtében lett az ember akarata roszrahajló, szelleme, teste sérülékeny, a gonosz erők befolyására is nyitott. Jézus Krisztus megváltó halála ezt a megromlott állapotot állítja helyre. A kereszt - Jézus sebei - a gyógyulás forrása. A szentségek az ember szellemi-lelki gyógyulásának eszközei. A bűnbánat szentségében megtisztulnak a bűntől és annak gyökereitől, ahogy Michael Marsch írja „A szentségek gyógyító ereje" c. könyvében. Az eukarisztia részesít Isten életében. A betegek kenete Jézus gyógyító szeretetét közvetíti. Ezért fontos az elkötelezett keresztény élet a szeminárium gyümölcsöző elvégzéséhez.

Hányan vettek részt és milyen volt a kor szerinti megoszlás?

Sajnos helyszűkével küzdünk, mint sok más, jó kezdeményezés ebben az országban. A tavaszi szemináriumon 230-an vettek részt. Kb 30% volt fiatalabb korú, a többi közép- ill. idősebb korú. A résztvevők 30%-a volt valamilyen lelki vagy testi beteg, a többi vagy érdeklődő vagy a gyógyítást tanulni vágyó volt. Néhány tanúságtételt odaadok, amelyek konkrét megtapasztalásról számolnak be:

N. Sándorné: „A megbocsátás depressziós szakában voltam és a szeminárium 3. előadásán megérintett Jézus megbocsátó szeretete és azóta a nyugalom, és béke él lelkemben. A depresszióval járó testi, fizikai betegségeim is megszűntek (alvászavar, nőgyógyászati problémák, egyéb fájdalmak). Fizikai teljesítőképességem erősödik. Istennek hála, öröm töltötte be az életem, pedig a körülményeim nem változtak, csak én!"

Sz. Györgyné: „Született csípőficamom okozta mély lelki seb, amely öntudatlanul minden emberi kapcsolatomra is rányomta bélyegét, s amelyet tudatosan már régen nem éreztem, egyáltalán nem foglalkoztam vele. A 6. foglalkozáson - az Úr kegyelmének teljes megtapasztalásával - gyökeréig meggyógyult, teljeskörű megbocsátást éltem át, mindennel és mindenkivel szemben. Konkrét személlyel kapcsolatban végigélhettem, megta-

pasztalhattam a megbocsátás 5 fokozatát (nagyon megrendítő volt, mennyire működött)."

O. Tiborné: „Fizikai gyógyulást tapasztaltam, amikor egy testvérünkért imádkoztunk és egyszercsak azt vettem észre, hogy a saját testi fájdalmaim elmúltak, bár azok olyan erősek voltak, hogy el sem akartam menni miattuk az összejövetelre. Testvérünknek lelki problémája volt, ő is meggyógyult. Lelki gyógyulás: a házasságunk megújulása, bár már a válás gondolatával foglalkoztunk. Három gyermekünk van, 20 éves házasok vagyunk. Más szemmel és más szeretettel látjuk egymást, az első években sem volt ilyen boldog a kapcsolatunk."

Gy. Magda: „Lassú gyógyulást tapasztaltam bélfekélyemből. Most jól vagyok. Öt éve kínlódtam vele, változó mértékben, mégis folyamatosan rosszabbodott. Mikor a Linn könyvet elolvastam, rájöttem, hogy a megbocsátás mélységétől és mértékétől függ egészségi állapotom. Imádkoztam a megbocsátásért, és ráadásul megkaptam az egészségemet."

Ezek a vallomások önmagukért beszélnek! Ezekből éreztem meg én is, hogy mennyire időszerű ez a szeminárium, mennyire szüksége van rá a mai kereszténveknek, különösen itt Magyarországon. Bárcsak minden plébánián bevezetnék, mindjárt jobb lenne akkor az egyházi és a társadalmi élet.

A riportot készítette: Fierer Zsuzsa

A GYÓGYÍTÁS KARIZMÁJA

A gyógyítást régóta kapcsolatba hozzák a katolikus karizmatikus megújulással. Húsz évvel ezelőtt úgy tanították nekem, hogy ha gyógyulásért imádkozom, tegyem rá a kezem az illetőre. Mostanában hallani olyan véleményeket, hogy nem helyes imádkozni gyógyulásért, mások szerint a kezet nem kell az illetőre tenni, akiért imádkozunk. Miért történt ez a változás? Mikor doktori disszertációmat írtam a gyógyítás ajándékáról, minden elérhető irodalmat elolvastam, ami a témával kapcsolatban volt. Katolikus szentírástudósok és teológusok különböző véleményeit megismerve észrevettem, hogy milyen nagy eltérések vannak ennek az ajándéknak az értelmezésében, még saját katolikus történelmünkben is. Néhány nappal ezelőtt a Keresztény Orvosok Társaságának program szervezője meglátogatta az ICCRO-t és ezekről a kérdésekről beszélgettünk. Néhány embernek az a véleménye, hogy a gyógyítás karizmájával az a személy rendelkezik, aki meggyógyult és nem az, aki gyógyulásért imádkozott. Ez azonban nem általános nézet, mert úgy tűnik, ellentmondásban van a Szentírás bizonyítékaival, az egyházatyák tanításaival, valamint a katolikus karizmatikus megújulásban szerzett tapasztalatainkkal. Mindannyiunknak van meghívása gyógyító imára, amely része keresztényi feladatunknak, vagyis, hogy úgy cselekedjünk, mint Jézus, aki kibékíti a világot az Atyával. Ezen kívül - mégis ennek részeként - néhányunk különböző gyógyítások karizmáival rendelkezik. A megfogalmazás pontosan így a helyes, mert több fajta ajándék működik, amikor különféle gyógyulásokért imádkozunk, ezért használtam a „gyógyítások karizmái" kifejezésben a dupla többesszámot. Mások úgy vélik, hogy a gyógyító ima túl látványos, túl sok figyelem összpontosul az imádkozóra, és számtalan alkalom nyílik a visszaélésekre, ezért nem szabadna végezni. Természetesen a kultúrális különbségek miatt lehetséges, hogy ami elfogadható egy helyen, azt máshol nem értik meg. Ennek a problémának nem az a megoldása, hogy abbahagyjuk a gyógyító imát, hanem ha tanítjuk azokat, akik nem értik ennek az ajándéknak számtalan használatát. Azt tapasztaltam, ha egy csoport imádkozik gyógyulásokért, ez több ajándék működését teszi lehetővé, nem koncentrálja a figyelmet egy emberre és nagyobb védelmet biztosít az esetleges visszaélésekkel szemben. Az utóbbi időben egyesek azt mondják, hogy az ima kézrátétttel nem bölcs dolog, mert hasonlít egyes New Age-es és okkult gyógyító praktikákhoz. Az igaz, hogy sok keresztény gyakorlat hasonlít más hagyományok gyakorlataihoz. De a katolikus hagyomány figyelmen kívül hagyása ebben a kérdésben az eredményesség ellen hatna. A keresztség szentségében, a rendekben, a bérmálásnál, a betegek szentségénél a püspöknek és a papoknak rá kell tenniük a kezüket az emberekre. A katolikusok megértik, hogy ezek a szentségi tevékenységek nem a New Age jelenségei (bár néhány fundamentalista szélsőséges azt állítja, hogy igen, mint ahogy kifogásolják a karácsony megünneplését is, mivel eredetileg pogány ünnep volt), mert nem így tanították. A legjobb módszer a kézrátétel gyakorlatának megmagyarázására, ha azt tanítjuk, hogy ez a gondoskodás és törődés jellemző gesztusa, ezenkívül Isten gyakran így gyógyít. Manapság Isten sok gyógyító karizmát adott nekünk. Valójában ezek az egyháznak adott legnagyobb ajándékok, mert nagyon egyértelműen jelzik Isten irántunk érzett szeretetét. A legevangéliumibb ajándékok között vannak, mert az egyházat építik. Ahelyett, hogy korlátoznánk használatukat, inkább nyitottabbaknak kell lennünk ezekkel szemben és ugyanakkor helytálló tanításokat kell kidolgozni mindennapi használatukra. Alkalmazhatjuk magunkra amit Poitiersi Szent Hilariusz (315-367) írt arra az esetre, amikor találkozunk a Szentlélekkel: „Kitartóan reménykedjünk és fogadjuk el a gyógyítás ajándékait..."

McNutt

A SPONTÁN IMÁRÓL

Az Úrral folytatott imádságos beszélgetés olyan régi, mint maga az ember. Már a Szentírás első lapjain olvassuk (Ter 3,10), hogy a bűnbeesett ember hogyan jajdul fel Isten kereső szavára: „hallom hangodat és elfogott a félelem." Ez a mondat jellemző az egész Ószövetségre. Az ember örül ugyan, hogy Isten meghívja őt, szövetséget köt vele, de újra és újra elfogja a félelem. Hűtlenségeinek, bűneinek tudatában nem képes a végtelenül szent, hatalmas Isten előtt megnyugodni. Ezt a félelmet csak az Újszövetség oldja fel.

Szűz Mária imája mintapéldája a megváltott ember örömének. „Magasztalja lelkem az Urat és ujjong szívem üdvözítő Istenemben" (Lk 2). Az Erzsébetet látogató Máriából kitör a hit öröme és Isten dicsőítése. A Magnificat az Újszövetség imája. Jelzi az ember megfoghatatlan boldogságát afölött, hogy nemcsak Isten közelében élhet, hanem benne lakik az Isten. Tulajdonképpen minden imának ebből az alapélményből kellene forrásoznia: a Szentlélek által bennem lakik az Úr! Ez a hit nemcsak megvigasztal, hanem hozzásegít a hálaadó és dicsőítő imához, amit oly nehezen akarunk megtanulni.

Kérni, könyörögni mégcsak tudunk, de hálát adni, dicsőíteni az már távol áll tőlünk. A kérő imában az ember el van foglalva gondjaival, bajaival, figyelmét inkább a földre irányítja. A dicsőítő imában viszont az égre tárul figyelmünk és szívünket betölti Isten szépsége, gazdagsága. Jóllehet, az Úr maga mondta, hogy „kérjetek bármit, megkapjátok" és Ő maga is kérte az Atyát, de imaéletében nagyobb szerepe volt a hálaadásnak. „Áldalak téged, Atyám, mennynek és földnek Ura" (Jn 11,25). „Atyám hálát adok, hogy meghallgattál." (Jn 11,41)

Ha mélyülni kezd imaéletünk, ennek az lesz a jele, hogy imáinkban nagyobb teret kap a hálaadás, mint a kérés. Ha szívünket betöltötte Isten jelenléte, könnyebb lesz a napi gondokat is megoldani.

Aki meg akarja tanulni a spontán imát - amit a szív imájának is nevezhetnénk - először arra gondoljon, hogy az Úr ott van mellette és ismeri őt. Legyen egészen őszinte, bármennyire is szegényesnek, furcsának tűnnek az első mondatok imakönyveink régi, barokkos megfogalmazású imái mellett. A francia Jerphagnon atya éveken keresztül gyári munkát vállalt, hogy a munkások lelkipásztori ellátását segítse. Miután a vasgyárban dolgozott 8-10 órát, otthonába hazatérve egyáltalán nem volt kedve imádkozni. Ezért letérdelt, a keresztet maga elé tette és azt mondta: „Uram, nagyon fáradt vagyok, egyáltalán nincs kedvem imádkozni" - majd elmondta azt is, mi volt nehéz azon a napon. Nagyjából fél órát beszélgetett Jézussal. Utána fölkelt és azt mondta: „Köszönöm, hogy meghallgattál." Ezek az őszinte imák tartották benne a lelket azokban a nehéz években. Amikor imáit könyv alakban is megjelentette, meglepődött, hogy hetek alatt elkapkodták. Mert mások is felismerték az őszinte szó erejét. Sokszor elfelejtjük, hogy Isten nem az ima mennyiségét, hanem az imádkozó ember szívét nézi. Hogy mennyi szeretet, hit, az iránta való odaadás vágya tölt el bennünket, mennyire vagyunk mások iránt jóindulattal, megbocsátással. (Ez nem azt jelenti, hogy nem szabad sokat imádkoznunk, hanem azt, hogy mindig szívből imádkozzunk.)

Itt idézem egy kétgyermekes édesanya imáját, aki napi orvosi munkája mellett mindig talál időt arra, hogy az Úrnak szenteljen egy órát. A Szentlélek elvezette őt az imádság mélyére. Oda, ahol mindent őszintén ki lehet mondani az örömöt, a boldogságot, a lelki növekedés élményét vagy éppen a fájdalmat, a keserűséget, a szemrehányást...

„Talán majd megszán az Úr nyomorúságomban" (2Sám 16,12).

Hiszem, hogy nemcsak megszán, hanem magához szólít egy szép napon. Azt mondja majd: eleget búslakodtál. Most örülj, megmutatom az otthonom.
Talán akkor egészen közelről láthatom Őt. Akkor majd a helyére kerül minden.
Már most boldog vagyok, ha rágondolok. Milyen kicsik lesznek majd akkor a fájó sérelmek és a túl nagyra értékelt bajok. Szeretném ma, Uram, megköszönni Neked csodálatos ajándékodat, az életemet.
Köszönöm, hogy segítségeddel a mai napig megtarthattam.
Köszönöm, bár egyáltalán nem kértem és már régen belefáradtam. Visszaadnám szívesen, Uram. Mégis köszönöm, hogy egészséges vagyok.
Köszönöm, hogy mozogni tudok és van, akiről gondoskodhatom.
Köszönöm, hogy emelni tudom a kezem és bármit megfoghatok.
Köszönöm, hogy kipótolod hiányosságaimat és munkaképes vagyok.
Köszönöm a körülöttem levő szép világot. Köszönöm, hogy hallok és látok.
Köszönöm, hogy a folytatáshoz naponta új erőt adsz, Uram.
Köszönöm, hogy édes valóságod megtapasztalhattam.
Köszönöm az áldott időt, amit Veled tölthetek.
Köszönöm a ritka, örömteli perceket. Köszönöm, hogy érző szívet adtál.
Köszönöm, hogy szerethetek. Köszönöm, hogy minden sejtem tud rólad és visszajelzést ad, hogy a tiéd vagyok. A Te teremtményed. Szereteted tárgya. Milyen nagy dolog ez! Milyen csodálatos! Magasztallak érte, Uram. Amen." (Dr. Orenstein Mária)

A szabadon fogalmazott hangos imának a hit növekedése lesz a gyümölcse. Mert hiszen ha valakit megszólítok, hiszem, hogy itt van, szeret, bízom abban, hogy meghallgat. Ez a hit megszabadít a terhektől, Isten jelenlétéhez vezet és új felismerésekhez segít.

Katona István

A KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS NEMZETKÖZI HÍREI

Az alábbi információkat a szeptemberi Assisi lelkigyakorlat előkészítéseként az ICCRO által szétküldött érdeklődésre érkező válaszlevelekből vettük.

Thaiföld

Michael Michai Kitbunchu bíboros, Bangkok érseke meghívta rezidenciájára a katolikus karizmatikus megújulás vezetőit, hogy megtárgyalják a megújulás szerepét a helyi egyházakban. Kiemelte az ima és az imával töltött speciális időszakok - pl. lelkigyakorlat - fontosságát, ami a Jézus tanítványaihoz méltó élet elengedhetetlen része.

Beszédében a bíboros elmondta, hogy a lelkigyakorlatok gyümölcsei, a lelki áldások, mélyebb jelentést adnak keresztény életünknek. A lelkigyakorlatok segítik az emberek hitének növekedését és érlelődését. Új irányokat jelölnek ki és szélesítik a távlatokat. Dicséretesnek tekintette, hogy sok vezető kíván résztvenni az ICCRO szeptemberi assisi lelkigyakorlatán. Kérte a leendő résztvevőket, hogy vigyenek onnan haza áldásokat, melyeket megoszthatnak a helyi megújulásban.

A bíboros végül megkérte a vezetőket, hogy ne feledkezzenek meg Máriáról, a Szentlélek jegyeséről, az egyház és mindannyiunk édesanyjáról. Az ő lelkisége mintaértékű számunkra - mondta. „Ő nem fog csalódást okozni."

A találkozón résztvett vezetőket később megkeresték a legnagyobb, Bangkokban működő laikus, apostoli csoport képviselői s felkérték őket, hogy vezetőik részére tartsanak egy „Szentlélek szemináriumot" idei lelkigyakorlatukon.

Jelenleg thai, angol és francia nyelvű imacsoportok működnek Bangkokban.

Nemrég megkértük az ICCRO hírlevél olvasóit, hogy imádkozzanak Thaiföldért, hogy „felismerhessük a Szentlélek megnyilvánulásait és helyesen követhessük vezetését, hogy az új és rátermett vezetők nőjenek ki félénkségükből és gátlásaikból, bátor tanúságtevőkként szolgálják a katolikus karizmatikus megújulást Isten nevének dicsőségére."

Mr. Jim Lozare

Tanzánia

Több mint 75 tanzániai és kenyai vezető részvételével konferenciát tartottak Morogoroban. Rufus Pereira atya vezette a találkozót, melynek címe: „Az új pünkösdtől, amelyért XXIII. János imádkozott, az új evangelizációig, amelyért II. János Pál intézett felhívást."

A konferencia után Rufus atya, Dar-es-Salaam 22 plébániájának egyikén, Kurasiniben prédikált egy plébánia-misszió keretében. A templom mindennap zsúfolásig megtelt. Emberek jöttek a város minden részéből, hogy hallgassák a megváltás üzenetét. Jézus - a Gyógyító - színe előtt sokan meggyógyultak. A találkozók után egy karizmatikus imacsoport született ezen a plébánián.

Látogatása végeztével, Pereira atya papoknak és szerzeteseknek tartott lelkigyakorlatot, akik közül néhánynak még semmi kapcsolata sem volt a megújulással. A lelkigyakorlat végén kis csoportokat alkotva imádkoztak mindenkiért és megnyitották a szívüket a Szentlélek újabb kiáradása előtt.

Br. Donat Mueller, OFMCap

Nepál

Nepál 19 millió lakosából 5-6 ezer a katolikus. Tavaly augusztusban voltak az első nyilvános lelkigyakorlatok. Az Indiából érkezett Lydia atya vezetett négy - egyenként ötnapos - lelkigyakorlatot. Sok embert mélyen megérintett, bár néhányan féltek a teológiánktól! Az országban idén először megrendezésre kerülő „karizmatikus kongresszusra" Keralából jönnek papok.

Végül szeretnénk kifejezni köszönetünket az ICCRO-nak, amiért felajánlotta, hogy kifizeti néhány vezetőnk résztvételét az assisi lelkigyakorlaton.

Fr. Jim Dressman, SJ

Mauricius

A szigeten 1976-ban kezdődött a megújulás. 1980-ra már körülbelül 60 imacsoport működött, amelyek heti imatalálkozóit 6-8 ezer ember látogatta. A sziget 1,2 milliós lakosságából közel 40 ezer a katolikus.

Ez a gyors növekedés tette lehetővé, hogy bizonyos kapcsolódások jöjjenek létre az egyházközösségekkel, majd szükségszerűen megalakuljanak a csoportok. Nagy örömünkre szolgált, hogy az évek során a megújulás fokozatosan beleolvadt a plébániák munkájába. Maurice, Piat segédpüspöke szerint a megújulás legfontosabb megnyilvánulásai az összejövetelek, a megtérések és az emberek visszavezetése az egyházhoz, a szentségek vételének gyakorlásához.

Másik igen lényeges momentum, hogy az imacsoportok egy babonás és boszorkány praktikákat folytató környezetben végzik munkájukat. A tagok aktívan együtt-

működnek a különböző egyházközségi programokkal is, megosztva tapasztalataikat azokkal, akiket meglátogatnak.

Az utóbbi két évben azon dolgoztunk, hogy a nem helybelieknek kis plébánia-közösségeket hozzunk létre, hogy a tagok apostoli életét és a testvériség érzésének intenzívebb megélését elősegítsük az egyházon belül. Jövőre a következőkre fektetjük a hangsúlyt:

1. Plébánia-közösségek megerősítése,
2. A megújulás és az egyházközség által szervezett találkozók által a közösségi élet kialakítása,
3. Aktívabb bekapcsolódás az egyházközség életébe és aktív részvétel az új programban, amelyet azok számára indítunk, akik újra felfedezték a katolikus hitet.
4. A nem hívők, különösen a fiatalok hatékonyabb evangelizációja.

Mr. G. Gallet

Ruanda

Ez a szegény ország a háború és óriási menekült tömegek nagy gondjával küszködött az elmúlt évben, de mégis éreztük az Úr segítségét. Több mint ezer imacsoport működik az országban, amelyeknek növekszik a létszáma és lelkesedése egyaránt.

Bár sokan szeretnének menni Assisibe, ez lehetetlennek tűnik. Kérjük az ICCRO hírlevél olvasóit emlékezzenek meg imáikban a ruandai megújulásról.

Mgr. Blaise Forissier

Assisi lelkigyakorlat - tájékoztató

A konferencia különbözik a lelkigyakorlattól. A kettő nem ugyanaz. A konferencia inkább az információk és javaslatok közlésére koncentrál. A lelkigyakorlat viszont a Szentlélek vezetésére összpontosít, egyéni életünkben és a csoportban egyaránt. A konferencián nyüzsgés van. A lelkigyakorlat inkább csendes elmélyülés. A konferencia megtanít egy célt elérni. A lelkigyakorlat ezt a célt tekinti mindenek mozgatórugójának.

A lelkigyakorlat ideje alatt kiszakadunk a normális élet lüktetéséből és fontosabb kérdésekre koncentrálunk: Istenre, Isten hívására és a mi válaszunkra, stb. Ez a gyógyulás, a helyreállítás ideje. Mikor elmegyünk egy lelkigyakorlatra, sérüléseket, sebeket, Istenhez és az emberekhez fűződő kapcsolatunkat befolyásoló helyzeteket viszünk. Ezekkel foglalkozni kell, gyógyítani kell, hogy hatékony vezetők legyünk.

Az assisi lelkigyakorlaton két különböző időpont lesz a gyógyulásokra szánva. Az első az Istennel való megbékélés ideje, amelyet a lelkigyakorlat vezetője Cantalamessa atya vezet. A második alkalommal Emiliano Tardif atya, az ICCRO tanács tagja fog gyógyulásokért imádkozni, egy mise keretében. Mindkét alkalom Istennel töltött intim együttlét, amely során azok, akik összegyűltek az assisi dombon, Isten erejét a legszemélyesebb módon fogják megtapasztalni.

Az Istennel való megbékélés bármikor elérhető, ha készek vagyunk rá, ezért a bűnbánat szentsége az egész lelkigyakorlat ideje alatt rendelkezésre áll. Ez az alkalom segíteni fog a vezetőknek azokra a bűnökre koncentrálni, amelyek vezetési tevékenységüket leginkább befolyásolják és az életnek azon területeire, ahol nem engedik Jézus jelenlétét érvényesülni.

A gyógyító ima az egyik napi misén, a szentáldozás után lesz. Az Úr jelenlétével az Eucharisztiában, kívánja gyógyítani az életünk zavaraiból származó hatásokat. Tardif atya testi és lelki sérülésekért fog imádkozni homíliájában.

Ha ön vezető és részt kíván venni a lelkigyakorlaton, keresse a hazájában működő nemzeti szolgálatot vagy az ICCRO, hazájában működő képviselőjét. Ha van üres hely, bizonyára részt vehet ezen az összejövetelen. ♦

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

- Szeptember 25-re egy újabb országos Karizmatikus Találkozót tervezünk Budapesten. Kérjük olvasóink imáját, hogy az Úr kegyelme kísérje a szervezők fáradozását.
- Júliusban megjelentetjük Georg Popp „Aki elveszi szorongásainkat" c. könyvét. A szerző sikeres üzletember volt, amikor a Szentlélek belépett az életébe. Vállalkozását feladta, hogy egészen Istennek éljen. 10 könyvet írt a megtalált hit öröméről. Ez a könyv a legsikeresebbek közé tartozik.
- Jörg Müller pszichoterapeuta, palottinus szerzetes Budapestre látogat szeptember folyamán. Akik részt kívánnak venni a vele való találkozáson és beszélgetésen, jelezzék levélben a szerkesztőség címén.
- Szerkesztőségünk ellátogatott Gamingba, ahol néhány napos találkozó volt az elmúlt hetekben Ralp Martinnal és a Kelet-Európa evangelizációjával foglalkozó karizmatikus vezetőkkel. Ralp Martin a mennyei Atya elrejtő szeretetéről beszélt. ♦

40.-Ft

TARTALOMJEGYZÉK

Az Egyház tanításából 2
Dr. Kovács Gábor: Reinkarnáció vagy föltámadás? 3
Ann Shilds: Az Úr ezt üzeni 5
Balog Tamás: Megölelném az egész világot! 6
Szőcs Anna: Kiáradt rám a Szentlélek bölcsessége 7
Charles Whitehead: Tanuljunk kudarcainkból 8
Watchman Fellowship: A New Age megértése 10
Georg Popp: Ha nagy vágyat érzel utána... 12
Dávid: A dicsőítő ima fontosságáról 13
Riport a gyógyító-szemináriumról 15
A gyógyítás karizmája 16
Katona István: A spontán imáról 17
A Katolikus Karizmatikus Megújulás nemzetközi hírei . . . 18
Szerkesztői üzenetek 19

Terjesszétek a MARANA THA c. újságot, legyetek segítségére az evangelizációnak, hogy egész Magyarország megújuljon a Szentlélekben!

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
megjelenik kéthavonta
Megrendelhető a szerkesztőség címén:
Budapest, 1053 Ferenciek tere 9.
Telefax: 117-90-26
Felelős kiadó: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Merényi Ágnes

ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992